2] வருஷச்சந்தா ரூ. 1 8 0. [ஸஞ்சிகை 2

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம: ।

'ஸ்ரீ தேசிக ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ரக்ஷிணீ'

(மாதப் பத்திரிகை.)

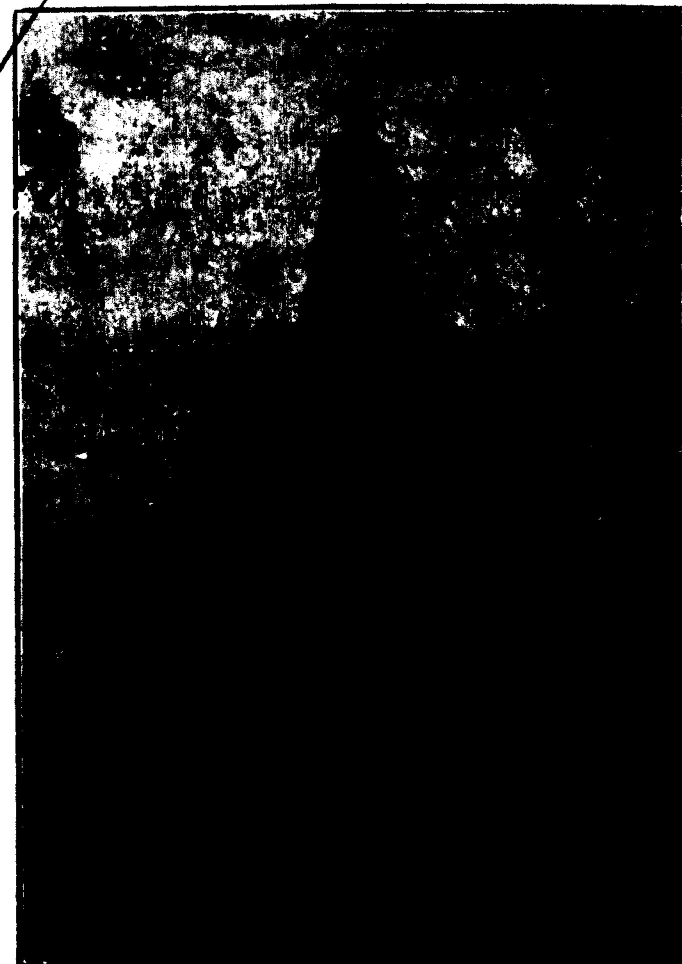

பத்திராதிபர்:— A. V. கோபாலாசாரியர், M.A., B.L.,
...தேசிக ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ரக்ஷண ஸபை அக்ராஸநாதிபதி)
...சிக ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ரக்ஷணஸபையாரால்
ப்ரகாசம் செய்யப்படுவது.
1936-ளு பிப்ரவரி-மீ [மாசி-மீ

ஜ
Q2m211, N3585
N36.2.2.
189591

விஷயம்.

1.	தயாசதகம்	[தொடர்ச்சி]	25—32
2.	பாதுகாஸஹஸ்ராவதார தத்வ விமர்சம் [தொடர்ச்சி]		113—120
3.	வாத்ஸல்யார்த்த விவரண விமர்சம் [தொடர்ச்சி]		139—154
4.	பதிலுரைகள்		5—8

விஜ்ஞாபனம்.

1935ம் வருஷத்திய சந்தாவை செலுத்தாத மெம்பர்களுக்கும், 1936ஞு ஜனவரிமீ முதல் ஆரம்பித்திருக்கும் 2வது ஸம்புடம் முதல் ஸஞ்சிகை முதல் தொடர்ச்சியாகவே அனுப்பப்பட்டு வருகிறது. பத்திரிகை குறிப்பிட்ட காலத்தில் பிரஸித்தமும் வெளிவருவது சந்தாப்பணத்தின் உதவியாலேயாகையால் மெம்பர்கள் தங்கள் பாக்கிச்சந்தாவைக் கூடியசீக்கிரம் "காரியதரிசி, ஸ்ரீதேசிக ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ரக்ஷண ஸபை, ஸ்ரீரங்கம்" என்னும் விலாஸத்திற்கு மணியார்டர் மூலம் அனுப்பியோ, அல்லது சென்னை, செங்கற்பட்டு, காஞ்சி, திருவஹீந்திரபுரம், சிதம்பரம் கும்பகோணம், தஞ்சாவூர், தேவகோட்டை, மதுரை முதலான ஊர்களில் ஸபையாரால் நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் ஏஜண்டுகளிடம் நேரிலோ செலுத்தி, ரசீது பெற்றுக்கொள்ளும்படிக்கும் கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறார்கள். கோதாஸ்துதி வ்யாக்யானம் சீக்கிரம் வெளிவரும்.

காரியதரிசி,
ஸ்ரீதேசிக ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ரக்ஷணஸபை,
ஸ்ரீரங்கம்.

𑌕𑌲𑌶𑍋𑌦𑌧𑌿𑌸𑌮𑍍𑌪𑌦𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌕𑌰𑍁𑌣𑍇 𑌸𑌨𑍍
𑌮𑌤𑌿𑌮𑌨𑍍𑌥𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑍃𑌤𑌾𑌯𑌾𑌃 । 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌾𑌂𑌶𑌮𑌵𑍈𑌮𑌿 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯
𑌦𑍇𑌹𑌂 𑌮𑍃𑌤𑌸𑌞𑍍𑌜𑍀𑌵𑌨𑌮𑌞𑍍𑌜𑌨𑌾𑌚𑌲𑍇𑌨𑍍𑌦𑍋𑌃 ॥ ௨௨ ॥

கலசோததிஸம்பதோ பவத்யா: கருணே ஸந்மதிமந்தஸம்ஸ்க்ருதாயா: | அம்ருதாம்சமவைமி திவ்யதேஹம் ம்ருதஸஞ்ஜீவநமஞ்சநாசலேந்தோ: || (22)

"கருணையே! அஞ்ஜநமலையில் சந்திரபிம்பம்போல விளங்கும் ஸ்ரீநிவாஸனுடைய ம்ருதஸஞ்ஜீவினிபோன்ற திவ்யதிருமேனியை நன்மதி என்னும் மத்தினால் கடையப்பட்ட பாற்கடல் போன்ற உன்னுடைய அம்ருதமென்னும் ஸாராம்சமாக நினைக்கிறேன்."

(தா-ம்) பூமிதேவிக்கு சரணாகதமாலையைச் சூட்டிப் பெருமானுக்கு மகிழ்ச்சியென்னும் உபகாரத்தைத் தயை செய்வதாக முன் ச்லோகத்தில் கூறினார். இங்கே ஸ்ரீநிவாஸனுடைய திவ்ய மங்களவிக்ரஹம் தயாதேவி கடைந்தெடுத்த அம்ருதஸாரம் என்கிறார். வெண்மையான தயாப்ரவாஹமே ஒரு பாற்கடலாகும். அந்தப் பாற்கடல் தயையாலேயே கடையப்படுகிறது. அப்படிக் கடைவதில் சக்கையைத் தள்ளிக் கேவலம் ஸாராம்சம் மட்டும் ஸ்ரீநிவாஸனுடைய விக்ரஹமாகத் திரண்டுவந்ததுபோலும். இந்த தயாஸமுத்திரத்தைக் கடைவதற்குச் சுபமான ஸங்கல்பமே மத்தாகும். யாருடைய ஸங்கல்பமென்று இங்கே குறிப்பிடவில்லை. அதனால் தயையினுடைய ஸங்கல்பத்தையும், ஸ்ரீநிவாஸனுடைய ஸங்கல்பத்தையும், பக்தர்களான தமர்களுடைய ஸங்கல்பத்தையும் கொள்ளலாம். தமருகந்த உருவத்தைத் தானும் உகந்தானாய், தன்னிச்சையினால் ஆச்ரிதர்களைக் காக்கத் தாம் திவ்யமங்களவிக்ரஹத்துடன் அவதரிப்பதாகக் கீதையில் தமது வார்த்தை. பெருமாளுடைய விக்ரஹம் ம்ருதப்ராயரான ஆத்மாக்களை உயிர்ப்பிக்கும். அந்த விக்ரஹதர்சனமாத்ரத்தால் கலியும் கெடும். கருணாமயமான தயை தன்னையே கடைந்து கொள்ளுகிறாள். வேறொருவரைக் கடையாள். பாற்கடலைக் கடைய அதில் சந்திரன் உதித்

தயாசதகம் 19-ம் பக்கத்தில் 17-வது வரியிலுள்ள "மனம் நொந்து" என்பதற்குப் பதிலாய் "ப்ரளயத்தில் இச்சை ஒழிந்து" என்று திருத்திக்கொள்ளவும்.

(7189891)

தான். தயையென்னும் பாற்கடலைக் கடைய ஸ்ரீநிவாஸனென்னும் சந்திரன் உதித்தான். மதியென்னும் மத்தினால் சாஸ்த்ரமென்னும் கடலைக் கடைய மஹாபாரதமென்னும் சந்திரன் உதித்ததாகப் பாரதத்தில் கூறப்பட்டது. (22)

ஜலயெரிவ ஶீ_த_தா ஓயெ ஃவம் வ௫ஷஶெஸாயி
வதெஃ ஸ்வஹாவஹ_ூ_தா । ப்ரூயாரஹடீ _நடீம் _தஃீக்ஷாம்
ப்ரஸஹம் ஞ்ராஹயஸி ப்ரஸத்திலாஸ்யம் ॥ ॥ ௨௩ ॥

ஜலதேரிவ சீததா தயே த்வம் வ்ருஷசைலாதிபதே: ஸ்வபாவபூதா । ப்ரளயாரபடீ நடீம் ததீக்ஷாம் ப்ரஸபம் க்ராஹயஸி ப்ரஸத்திலாஸ்யம் ॥ (23)

"தயையே! ஸமுத்ரத்திற்குக் குளிர்ச்சி எப்படி ஸ்வபாவமோ, அப்படியே வேங்கடமலையரசனுக்கு நீ ஸ்வபாவமானவள். ப்ரளயகாலத்தில் தலைவிரிகோலமாய்க் கூத்தாடும் அவருடைய கொடும் பார்வையென்னும் நர்த்தகியை நீ பலாத்காரமாக அந்தக் கொடுமையான ஆட்டத்திலிருந்து, திருப்பி ஸ்ருஷ்டி என்னும் ம்ருதுவான ப்ரஸந்ந நர்த்தனத்தில் ப்ரவர்த்திக்கச் செய்கிறாய்."

(தா-ம்) குளிர்ச்சி என்பது ஜலத்தின் ஸ்வபாவம். ஜலத்தை எவ்வளவு சுடக்காய்ச்சினாலும் அது மறுபடியும் குளிர்ந்துபோகும். அப்படியே திருவேங்கடமுடையானுடைய திருவுள்ளத்திற்குக் குளிர்ந்த குணமுடைய தயைதான் ஸ்வபாவம். நம்முடைய கொடிய அபராதங்களால் நாம் அந்தத் திருவுள்ளத்தை, எவ்வளவு சுடச்செய்தாலும் சிக்கிரம் கொதிப்பு நீங்கிக் குளிர்ந்து தயை என்னும் ஸ்வபாவத்தன்மையை அடையும். ப்ரளயகாலத்தில் கோரமாக உலகத்தையெல்லாம் அழிக்கும் க்ரூரமான த்ருஷ்டியை அந்தக் கோபத்தையெல்லாம் தன் வலிமையினால் மாற்றி ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலுள்ள குளிர்ந்த கடாக்ஷமாக தயை செய்விக்கிறாள். (23)

ப்ரணதப்ரதிகூலமூலகாதீ ப்ரதிகஃ கொZவி
வ்ருஷாசலெஶ்வரஸ்ய । களமெ யவஸாபசாயநீத்யா
கருணெ கிங்கரதாம் தவொபயாதி ॥ ॥ ௨௪ ॥

ப்ரணதப்ரதிகூலமூலகாதீ ப்ரதிக: கோZபி வ்ருஷாசலேச்வரஸ்ய । களமே யவஸாபசாய நீத்யா கருணே கிங்கரதாம் தவோபயாதி ॥ (24)

"தன்னை ஆச்ரயிப்பவர்களுக்கு ப்ரதிகூலமானவர்களை வேரறுக்கும், வர்ணனைக்கு அடங்காத வேங்கடேச்வரனுடைய கோபம் பயிர்வயல்களில் களைபிடுங்கும் ந்யாயத்தைப்போல், கருணையே! உனக்கு ஊழியஞ்செய்கிறது."

(தா-ம்) இந்த சுலோகத்தில் கூறும் த்ருஷ்டாந்தம் மிக்க அழகானது. நெல் பயிரொன்றுக்கு அநேகக் களைகள் விரோதிகளாகும். களைகளை வேரோடு பிடுங்கி எரியாவிட்டால் பயிரழிந்துபோகும். களைபிடுங்குவது நெல்பயிரின் வ்ருத்திக்காகவே ஒழிய களைகளை அழிக்கவேண்டுமென்பது முக்கிய நோக்கல்ல. ஸாதுக்களைப் பரித்ராணம் செய்யவும், துஷ்க்ருத்துக்களை விநாசம் செய்யவும் பகவான் அவதாரம் செய்வதாகக்கீதையில் கூறப்பட்டதற்கு ஸாதுக்களை ரக்ஷிப்பதே முக்யமான உத்தேசமென்றும், அதற்கு உதவியாக அவர்களுடைய சத்ருக்களை ஸம்ஹாரம் செய்வதே ஒழிய அதில் முக்யக் கருத்தில்லை என்றும் அர்த்தம். பயிரிடும் குடியாக வேங்கடேசனை வர்ணிக்கிறபடியால் அவருடைய மஹிஷியாகிய தயாதேவிக்கு நன்றாய் அநுபவத்திற்கு வரக்கூடிய வேளாண்மை விஷயமாக த்ருஷ்டாந்தம் கூறுகிறார். களைகளை வேரோடு பிடுங்குவதுபோல் சத்ருக்களைச் சேஷமன்னியில் வேரறுக்கவேணும். ஆச்ரிதவிரோதிகள் விஷயத்தில் கிளம்பின அடங்காத கோபம் தயைக்குள் ஊழியக்காரனாக அடங்கி ஆச்ரிதரக்ஷணம் என்னும் தயாகார்யத்தைச் செய்கிறது. களையை விரல்நுனியாலும் நகங்களாலும் அநாயாஸமாகப் பிடுங்கி எரிவதுபோல் தசகண்டன் ஹிரண்யன் முதலிய ப்ரபல சத்ருக்களை அங்குள்யக்ரத்தாலும் நகத்தாலும் கிள்ளி எரியக்கூடிய ஸாமர்த்யமும் இந்த த்ருஷ்டாந்தத்தால் ஸூசிக்கப்படுகிறது. (24)

அபஹிஷ்க்ருதநிக்ரஹாந் விதந்தஃ கமலாகாந்தகுணாந்
ஸ்வதந்த்ரதாதீந் । அவிகல்பமநுக்ரஹம் து_ஹாநாம் பவதீ
மெவ ஓயெ ஹஜந்தி ஸந்தஃ ॥ ॥ ௨௫ ॥

அபஹிஷ்க்ருதநிக்ரஹாந் விதந்த: கமலாகாந்தகுணாந் ஸ்வதந்த்ரதாதீந் । அவிகல்பமநுக்ரஹம் துஹாநாம் பவதீமேவ தயே பஜந்தி ஸந்த: ॥ (25)

"ஸ்வாதந்த்ரியம் முதலிய லக்ஷ்மீகாந்தனுடைய குணங்கள் தண்டித்தல் என்கிற நிக்ரஹத்தை விலக்காதனவென்று அறிந்து தயையே! வேறுபாடில்லாமல் அநுக்ரஹத்தையே எப்பொழுதும் சொறியும் உன்னையே ஸத்துக்கள் பஜநம் செய்கிறார்கள்."

(தா-ம்) தயையைத் தவிர மற்ற குணங்கள் ஐச்வர்யமுறைமையில் குற்றம் செய்தவர்களைத் தண்டிக்கவேண்டிய அவச்யத்தினால் நிக்ரஹமென்பதை அடியோடு தள்ளமாட்டாது. ஸ்வாதந்த்ரியமென்பது ஐச்வர்யகுணம். ஆஜ்ஞையை மீறுகிறவர்களைத் தண்டனைக்குள்ளாக்காமல் ப்ரபுத்வம் நடக்கமாட்டாது. நிக்ரஹத்துக்கு எதிர்த்தட்டானது அநுக்ரஹம். அன்பும் பொறுமையுமே ஸ்வரூபமான தயாதேவி நிக்ரஹமென்பதை அடியோடு பஹிஷ்காரம் செய்து அநுக்ரஹத்தையே பால்போல் சொறிகிறாள். நிக்ரஹத்தை அடியோடு பஹிஷ்காரம் செய்தால்தான் குற்றமுள்ள நம்மை ஸ்வீகாரம் செய்யக்கூடும். நிக்ரஹத்தை ஸ்வீகாரம் செய்தால் நமக்கு பஹிஷ்காரம்தான் ஏற்படும். ஆகையால் புத்திமான்களான ஸத்துக்கள் நிக்ரஹத்தை அடியோடு தள்ளி அநுக்ரஹத்தையே ஸ்வபாவமாக உடைய உன்னையே ஆச்ரயிக்கிறார்கள். (25)

𑌕𑌮𑌲𑌾𑌨𑌿𑌲𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌦𑌯𑌾𑌲𑍁𑌃 𑌕𑌰𑍁𑌣𑍇 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑌰𑍁𑌣𑌾
𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑌣𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 । 𑌅𑌤 𑌏𑌵 𑌹𑌿 𑌤𑌾𑌵𑌕𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂
𑌦𑍁𑌰𑌿𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵 𑌭𑍀𑌤𑌿𑌃 ॥ ॥ ௨௬ ॥

கமலாநிலயஸ்த்வயா தயாளு: கருணே நிஷ்கருணா நிரூ
பணே த்வம் । அத ஏவ ஹி தாவகாச்ரிதாநாம் துரிதாநாம்
பவதி த்வதேவ பீதி: ॥ (26)

"கருணையே? ஸ்ரீநிவாஸன் உன்னால் தயாளுவாகிறான். நிரூபித்துப்பார்த்தால் உனக்குக் கருணையில்லை யென்று ஏற்படுகிறது. உனக்கு இரக்கமில்லை என்று உன்னை ஆச்ரயித்தவர்களுடைய பாபங்கள் உன்னிடமிருந்துதான் நடுங்குகின்றன."

(தா-ம்) பாபங்கள் ஸ்ரீநிவாஸனைக்கண்டு பயப்படுகிறதில்லை. அவன் நெஞ்சிலேதான் அவைகள் குடிகொண்டிருக்கும். ஸ்ரீநிவாஸனுடைய தயையைக்கண்டுதான் ஆச்ரிதர்களுடைய பாபங்கள் நடுங்கி ஓடும். தயை அந்தப் பாபங்களை முழுங்கிவிடுவாளென்று அவை பயப்படும். தயையின் ஸம்பந்தத்தால் பெருமாள் தயாளுவாகிறார். ஆச்ரிதர்கள் பாபங்கள்விஷயத்தில் தயைக்கு தயை கிடையாது. தயையால் பெருமாள் தயாளுவாகையில் தயை ஸ்வயம் நிர்த்தயையாயிருக்கிறாளென்று வேடிக்கை. ஆச்ரிதர்களை ஆச்ரயித்திருக்கும் பாபங்கள்விஷயத்தில் நிர்த்தயையாயிருந்தால்தான் ஆச்ரிதர்கள் விஷயத்தில் தயை செய்யலாம். இரண்டு விஷயத்திலும் தயையைக்காட்டுவது அஸாத்யம். இரண்டுக்கும் அபயம் அளிக்கமுடியாது. (26)

𑌅𑌤𑌿𑌲𑌙𑍍𑌘𑌿𑌤𑌶𑌾𑌸𑌨𑍇𑌷𑍍𑌵𑌭𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌣𑌂 𑌵𑍃𑌷𑌶𑍈𑌲𑌾𑌧𑌿𑌪𑌤𑌿
𑌰𑍍𑌵𑌿𑌜𑍃𑌮𑍍𑌭𑌿𑌤𑍋𑌷𑍍𑌮𑌾 । 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍇𑌵 𑌦𑌯𑍇 𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌨𑌿𑌦𑌾𑌨𑍈
𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑍀𑌮𑌾𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌧𑍀𑌨𑍈𑌃 ॥ ॥ ௨௭ ॥

அதிலங்கிதசாஸநேஷ்வபீக்ஷ்ணம் வ்ருஷசைலாதிபதிர்விஜ்
ரும்பிதோஷ்மா । புநரேவ தயே க்ஷமாநிதாநைர் பவதீமாத்
ரியதே பவத்யதீநை: ॥ (27)

"தயையே? அடிக்கடி தன்னுடைய ஆக்ஞையை மீறுகிறவர் விஷயத்தில் அதிகக் கொதிப்புடைய வேங்கடமலையரசன் மறுபடியும் அக்குற்றங்களைப் பொறுக்கக் காரணமான உன்னால் ஏற்படும் நிமித்தங்களால் உன்னையே ஆதரிக்கிறான்."

(தா-ம்) நாம் பலகால் செய்யும் குற்றங்களால் ஈச்வரனுக்குக்கொதிப்புண்டாகிறது. ஆயினும் எப்படியாவது அந்தக் குற்றங்களை மன்னிக்கும்வழி ஏதாவது நாம் செய்வோமா என்று பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். நம்குற்றங்களைப் பொறுக்கும் உபாயங்களை நாம் ஸ்வயமாகத் தேடமாட்டோம். தயைதான் அந்த உபாயங்களில் நம்மை மூட்டிவிக்கவேணும். குற்றங்களை மன்னித்து தன் உஷ்ணம் தணிந்து திருவுள்ளம் குளிரவேணுமென்று ஆசைப்படும் ஸ்ரீநிவாஸன், நீ தான் அதற்கு உபாயமென்று உன்னையே ஆதரிக்கிறான். (27)

𑌕𑌰𑍁𑌣𑍇 𑌦𑍁𑌰𑌿𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌮𑌾𑌮𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤
𑌰𑌦𑍁𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌖𑌿𑌨𑍍𑌨𑌃 । 𑌕𑌵𑌚𑌾𑌯𑌿𑌤𑌯𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌯𑍈𑌵
𑌶𑌾𑌰𑍍𑌙𑍍𑌗𑍀 𑌵𑌿𑌜𑌯𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌮𑍁𑌪𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍋 𑌵𑍃𑌷𑌾𑌦𑍍𑌰𑌿𑌮𑍍 ॥ ௨௮ ॥

கருணே துரிதேஷு மாமகேஷு ப்ரதிகாராந்தரதுர்ஜ
யேஷு கிந்ந: । கவசாயிதயா த்வயைவ சார்ங்கீ விஜயஸ்தாந
முபாச்ரிதோ வ்ருஷாத்ரிம் ॥ (28)

"கருணையே? சரமாரியாக நான் குற்றங்களைப் புங்கானு புங்கமாய் தொடுத்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது ப்ராயச்சித்தம் முதலிய உபாயங்களால் என்னைத் துன்மார்க்கத்திலிருந்து திருப்ப ஸாத்யமில்லாமல் நைராச்யத்தையடைந்து உன்னையே கவசமாகப்பூண்டு கையில் சார்ங்கமென்னும் வில்லை வைத்துக் கொண்டு ஒருக்கால் ஜெயத்தையடையலாமென்று வேங்கடமலை யென்னும் ஸ்தானத்தை ஸ்ரீனிவாஸன் அடைந்திருக்கிறான் போலும்."

(தா-ம்) நம்முடைய கணக்கில்லாத கொடிய அபராதங்களென்னும் அம்புகளை நாம் ஈச்வரன்பேரில் ப்ரயோகித்து அவன் நெஞ்சைப் புண்படுத்துகிறோம். அந்த அபராதங்களை ப்ராயச்சித்தங்களால் கழிக்கலாமென்றாலும் ப்ராயச்சித்தங்களைச் செய்ய நாம் இணங்காததால் அந்த வழியாக நம்மை ஜெயித்து தன்வசமாக்கிக்கொள்ள அஸாத்யமென்று தீர்மானித்து தயையையே கவசமாகப்பூண்டால் நாம் செய்யும் குற்றங்கள் தன் நெஞ்சுவரையிலும் உள்ளே போகாதென்று தயாகவசத்தைச் சாத்திக்கொண்டு நம்மை ஜெயிக்க உயர்ந்த புண்யக்ஷேத்ரமாகிய வேங்கடமலையில் வில்லுங்கையுமாகக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறான் போலும். இந்தப் புண்ய க்ஷேத்ரத்திற்கு நாம் போனால் க்ஷேத்ர ப்ரபாவத்தால் நமக்கு ஸத்வம் தலையெடுத்து நம் மனஸு பெருமாள் வசப்பட்டு பெருமாளுக்கு ஜெயமுண்டாகுமென்று தாத்பர்யம். நாம் வசப்படுவதுதான் அவருக்கு ஜெயம். (28)

𑌮𑌯𑌿 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌨𑍇 𑌮𑌿𑌤𑌦𑍋𑌷𑌾𑌨𑌿𑌤
𑌰𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌚𑌿𑌨𑍍𑌵𑌤𑍀 𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍। 𑌅𑌪𑌰𑌾𑌧𑌗𑌣𑍈𑌰𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌕𑍁𑌕𑍍𑌷𑌿𑌃
𑌕𑌮𑌲𑌾𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌦𑌯𑍇 𑌕𑌥𑌂 𑌭𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍀 ॥ ॥ ௨௯ ॥

மயி திஷ்டதி துஷ்க்ருதாம் ப்ரதானே மிததோஷாநிதராந்
விசிந்வதீ த்வம்। அபராதகணைரபூர்ணகுக்ஷி: கமலாகாந்ததயே
கதம் பவித்ரீ ॥ (29)

"ஸ்ரீனிவாஸனுடைய தயையே? பாபிகளுக்குள் முதல்வனை நான் எதிரே நிற்கையில் என்னைக் கவனியாமல் ஸ்வல்ப தோஷமுடைய மற்றவர்களை நீ தேடினால் வர்க்கம் வர்க்கமாக அநேகவித பாபங்களென்னும் ஆஹாரங்களால் உன் வயிறு நிரம்பாமல் நீ எப்படி பட்டினிகிடந்து ஜீவிப்பாய்."

(தா-ம்) பாபங்கள் தயைக்கு ஆஹாரம். தயையின் வயிறு பெரிது. கணக்கில்லாத அபராதங்களை அவள் பக்ஷித்துக்கொண்டேயிருந்தால்தான் அவள் வயிறு நிரையும். குற்றங்களைப் பொறுத்துக்கொண்டேயிருந்தால்தான் தயைக்கு நல்ல இருப்புண்டு. குற்றங்களைப்பொறுக்க இடமகப்படாவிட்டால் தயைக்கு ஆஹாரமில்லை. பாபங்கள் நிரம்ப அகப்பட்டால் முழு ஆஹாரம். என்னுடைய பாபங்கள் கணக்கற்றன. அநேக வர்க்கங்கள் உள்ளன. என்னை நீ அங்கீகரித்தால்தான் உனக்குப்பூர்ண ஆஹாரம் கிடைக்கும். என்னிலும் கொடியவரில்லை, என்னையபேக்ஷித்து மற்றவர்கள் ஸ்வல்ப குற்றமுடையவர்களே. அவர்கள் தோஷங்கள் உனக்கு ஸ்வல்ப உணவுதான் கொடுக்கும். பூர்ண ஆஹாரம் கையில் கொடுக்கும் என்னை வேண்டாமென்று தள்ளி ஸ்வல்பதோஷமுடையவர்களைத் தேடுவது சமத்தல்ல. கையில் கிடைக்கும் பூர்ணஆஹாரத்தைத் தள்ளலாகாது. உனக்குஉன்வயிறு நிரம்பாமல்பட்டினியினால் உன்னிருப்புக்கேளன்ன தீங்குவருமோஎன்று தயையாகிய உன் விஷயத்தில் நான் இரக்கப்படுகிறேனென்கிறார்.

𑌅𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌪𑌰𑌾𑌧(𑌧)𑌚𑌕𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑍀 𑌕𑌰𑍁𑌣𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚
𑌗𑍁𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌾𑌰𑍍𑌵𑌭𑍌𑌮𑍀 । 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌷𑍀 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌮𑍀𑌦𑍃𑌶𑍀𑌂
𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌮𑌾𑌂 𑌵𑍃𑌷𑌶𑍈𑌲𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌪𑌾𑌦𑌸𑌾𑌤𑍍𑌕𑍁𑌰𑍁 𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥

அஹமஸ்ம்யபராதி (த) சக்ரவர்த்தீ கருணே த்வம் ச குணே
ஷு ஸார்வபௌமீ । விதுஷீ ஸ்திதிமீத்ருசீம் ஸ்வயம் மாம்
வ்ருஷசைலேச்வரபாதஸாத்குரு த்வம் ॥ (30)

"நான் அபராதி சக்ரவர்த்தியாயிருக்கிறேன். கருணையே? நீயும் குணங்களுக்குள் அரசியாயிருக்கிறாய், இவ்விதமான ஸ்திதியை அறிந்திருக்கும் நீ என் ப்ரயத்நமன்னியில் நீயாகவேவேங்கடமலையரசன் திருவடிகளுக்கு என்னை ஆளாக்கிக்கொள்ளவேணும்."

(தா-ம்) குற்றம் செய்பவர் ஸ்ரீனிவாஸனுக்கு எதிரிகளாவார். குற்றமுடையாரில் என்னிலும் பெரியாரில்லை. அபராதிகளுள் என்னையே சக்ரவர்த்தியென்று சொல்லலாம். குணங்களுக்குள் தயைதான் பட்டமஹிஷி, சக்ரவர்த்தியாகிய என்னை ஜெயித்து உனது நாயகனாகிய வேங்கடேச்வரனுடைய திருவடிகளில் என்னை விழும்படி செய்து அவனுக்கு அடிமையாக்கினால் அன்றோ, அவன் மஹிஷியாகிய உனக்குப்பெருமை. (39

𑌅𑌶𑌿𑌥𑌿𑌲𑌕𑌰𑌣𑍇𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍌
𑌵𑌪𑍁𑌷𑌿 𑌗𑌮𑌨𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌾𑌸𑌮𑌾𑌸𑌾𑌦𑌯𑍇𑌯𑌮𑍍 ।
𑌵𑍃𑌷𑌗𑌿𑌰𑌿𑌕𑌟𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌵𑍍𑌯𑌞𑍍𑌜𑌯𑌤𑍍𑌸𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑍈𑌃
𑌮𑌧𑍁𑌮𑌥𑌨𑌦𑌯𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌵𑌾𑌰𑌿𑌧𑌾𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍈𑌃 ॥

அசிதிலகரணேZஸ்மிந்நக்ஷதச்வாஸவ்ருத்தௌ
வபுஷி கமநயோக்யே வாஸமாஸாதயேயம் ।
வ்ருஷகிரிகடகேஷு வ்யஞ்ஜயத்ஸு ப்ரதீதை:
மதுமதநதயே த்வாம் வாரிதாராவிசேஷை: ॥ (31)

"மதுஸூதநனுடைய தயையே! இந்த்ரியங்கள் தளர்ச்சியடையாமல் ச்வாஸவ்ருத்தியும் பலக்குறைவடையாமல் தேஹம் நன்றாய் நடக்க வலிமை இருக்கையிலேயே ப்ரஸித்தங்களான உயர்ந்த அருவிகளால் உன் தன்மையை வெளிப்படுத்தும் திருமலைத் தாழ்வரைகளில் எனக்கு வாஸம் கிடைக்கவேண்டும்."

(தா-ம்) தயாதேவி தன்னை வசப்படுத்திப் பின் கட்டுமுறையாய்ப் பெருமாள் திருவடிவாரத்திற்குக் கொண்டுபோவதாக முன் சுலோகத்தில் கூறப்பட்டது. "கிளரொளி யிளமை கெடுவதன் முன்னம் வளரொளி மாயோன் மருவியகோயில் வளரிளம் பொழில்சூழ் மாலிருஞ்சோலை தளர் விலராகில் சார்வது சதிரே" என்னும் திருவாய்மொழியில் இளமைப் பருவத்திலேயே திருமாலிருஞ்சோலை மலைக்குச் செல்லவேண்டுமென்று ஆழ்வார் பாரித்ததுபோல இங்கேயும் வேங்கடமலைக்குப் பால்யத்திலேயே செல்லவேண்டுமென்று மனோரதத்தைக் காட்டுகிறார். அங்கே தளர்விலராகில் என்று கூறியதையே இங்கே கரணங்கள் என்னும் இந்த்ரியங்கள் சிதிலமல்லாமல் இருக்கையிலேயே செல்லவேண்டும் என்கிறார். சிதிலமென்பது தளர்வைச் சொல்லும். மலையேறுவதற்கு ச்வாஸமென்னும் ப்ராணன் த்ருடமாயிருக்கவேணும், அப்படிக்கில்லாவிட்டால் இரண்டடி ஏறுகையிலேயே பெருமூச்சு வாங்கும். 'கிளரொளி'த் திருவாய்மொழியில் 'மறுவில் வண்சுனைசூழ் மாலிருஞ்சோலை' என்று குளிர்ந்த சுத்தமான நீர் நிறைந்த அருவிகளை ஆழ்வார் பாடியதுபோல திருமலையில் உள்ள பாபவிநாசம் ஆகாசகங்கை முதலிய குளிர்ந்த தாரைகளையுடைய புண்யமான அருவிகளைத் திருவேங்கடமுடையானுடைய சீதளமான தயாப்ரவாஹங்கள் என்று வர்ணிக்கிறார். இந்தக் குளிர்ந்த அருவிகள் குளிர்ந்த தயைக்கு அடையாளம் என்று கூறுகிறார். (31)

"முதலில் நான் (உன் மஹிமையை) ஆயிரம் சுலோகங்களுக்குள் பாடிவிடுவதாக அவஸரப்பட்டுச் சொல்லிவிட்டதனால், 'நீ ஆயிரமென்று சொன்னாய், ஆயிரமென்று சொன்னாய், ஆயிரத்துக்குள் என் மஹிமையடங்குமோ?' என்று கோபத்தைக் காட்டி அடிவைப்போசையால் சப்திக்கிறாய் போலிருக்கிறது" என்பது 450-வது சுலோகம். சடாரியினுடைய ஆயிரம் பாசுரக்கணக்கை ஒட்டி ஸ்ரீதேசிகனே ஆயிரம் என்கிற இலக்கத்தை நிர்தேசித்திருக்கவேண்டுமென்பதும் இதனால் திண்ணம்.

இந்த ஸ்தோத்ரகாவ்யத்தில் சித்ரபத்ததி 910 முதல் 950 வரையிலுள்ள சுலோகங்கள் சித்ரமான பந்தஸ்லோகங்கள். சித்ரபத்ததி முடிந்ததும் ப்ராஹ்மமுஹூர்த்தத்தின் உபக்ரமத்தில் ப்ரதிபோதநம் ஸந்தர்சிக்கும் நிர்வேதகாரிகையை அநுஸரித்து நிர்வேதபத்ததியமைத்தது. கடைசி நூறில் சித்ரஸ்லோககவனத்தை வைத்துக்கொண்டார். ஒன்பது நூறு முடிந்து விடட்டும். முன்பு அதை எடுத்துக்கொண்டால் பொழுதுபோய்விடலாம். கடைசியில் பார்த்துக் கொள்ளுவோம் என்று நினைத்திருப்பது ஸம்பாவிதமல்லவா? ஓரிரவில் செய்யவேண்டிய நிர்பந்தமில்லாவிட்டால் அப்படிக் கடைசியில் அந்த ஸ்லோகங்கள் அமைக்கப்படுவதற்கு என்ன காரணம்? 24 ஸர்கங்களுள்ள யாதவாப்யுதயத்தில் 6வது ஸர்க்கத்தில் சித்ரபந்தங்கள் அமைக்கப்பட்டன. இங்கே கடைசியிலிருப்பதும் ப்ரதிஜ்ஞாஹாரம் அநேகமாய்க் கழிந்தபின் இதை ஸாவகாசமாக வைத்துக்கொள்ளலாமென்று நினைப்பினால் இருக்கவேண்டும் என்பது ஸம்பாவிதம்.

ஸ்ரீதேசிகனுடைய மற்ற க்ரந்தங்களில் முன் கிரந்தங்களிலுள்ள சுலோகங்களை அப்படியே திரும்ப வைத்துக்கொள்ளுவதுண்டு. காளிதாஸன் பவபூதி முதலிய கவிகளும் அப்படிச் செய்வதுண்டு. நம்மண்ணுஸ்வாமியும் நாம் முன்பு உதாஹரித்து விசாரித்த [illegible]மான "[illegible]

கடாக்ஷீ’’ என்னும் ச்லோகத்தைத் தம்முடைய காஞ்சீஹஸ்த்யத்ரிவைபவத்தில் ஸ்ரீதேசிகன் ச்லோகத்திற்குப் பிறகு தம்முடைய மங்களச்லோகமாக வைத்தார். தம்முடையக்ரந்தத்திற்கு முதல் மங்களஶ்லோகமாக ஸ்ரீதேசிகனுடைய வரதராஜபாதாம்புஜாநுபவஶ்லோகத்தை நம்மண்ணு ஸ்வாமி வைத்திருப்பது ஸ்ரீதேசிகனிடம் பக்தியும் அவர் நெஞ்சில் ஒருபக்கத்தில் கனத்திருப்பதைக் காட்டும். பக்தியில்லை என்று சொன்னால், அவர் ஸாதிக்கிறபடி நம் நாக்கு வேமென்பது திண்ணம். ஏகாந்தபக்தி உண்டென்றாலும் நாக்கு வேம். ஸிதாஸிதம். க்ரமேண ஸிததாமம் ஸமீஹிதமாகவேணும். ஆகும். ஆகிறது. இந்த ஆயிரம்ச்லோகங்களில் ஒன்றுகூட வேறு க்ரந்தங்களிலில்லை. எல்லாம் புதிது. இதனால் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் இந்த ப்ரதிஜ்ஞை நிர்வாஹத்திற்காக 1000 புது ச்லோகங்கள் பாதுகையென்ற ஒரே விஷயத்தில் செய்யவேண்டிய நிர்பந்தம் வெளியாகிறது.

முதலாவது பத்ததியான ப்ரஸ்தாவபத்ததியில் இரண்டு ஶ்லோகங்களால் வேகமாக ஓரிரவில் இந்த ஸ்தோத்ரம் செய்யப்பட்டதின் அடையாளங்களைக் காண்கிறோம். “ரங்கராஜனின் ரத்நபாதுகையே! உன்னை (வேகமாக)த் துதிசெய்ய ஆசைப்படும் எனக்கு நன்று நன்றென்று புகழ்ந்து ஆடும் சிரஸையுடைய சந்த்ரசேகரர் ஜடையில் சுற்றிச் சுழலும் கங்காப்ரவாஹமும் அச்சப்படும்படியான ஸூக்திகள் **வேகமாக** மேன்மேலும் ஓடிவரட்டும்’’ என்று ப்ரார்த்திக்கிறார். வேகத்தை வேறெங்காவது ப்ரார்த்தித்ததுண்டோ? இங்கே வேகத்தை ப்ரார்த்திப்பதற்கு ஓரிரவில் முடியவேண்டிய நிர்பந்தம்தான் காரணமாகும். ‘ஜவாத்’ ‘வேகமாய்’ என்பதைத் ‘துதிசெய்ய விரும்பும்’ என்கிற முற்பதத்தோடும், ‘ஜம்ஹதாம்’ ‘மேலும் மேலும் வரட்டும்’ என்கிற அடுத்த பதத்தோடும் ஒட்டிக்கொள்ளவேணும். “கைசிகீ ஆரபடீ முதலிய அநேகவித (வ்ருத்தி) நடைகளோடு கூடிய வேங்கடேச்வரவாக்கு(ஸரஸ்வதீ)இன்று (அத்ய) நர்த்தகியைப்போல உனக்குச் சேவகம் செய்யட்டும்’’

என்றும் ஸாதிக்கிறார். “இன்று என்னுடைய ஸரஸ்வதி உன் விஷயத்தில் நர்த்தநம் செய்யட்டும்’’ என்றதால் மறு தினத்திற்கு முன்பே ‘பாதுகாவிஷயமான ஸரஸ்வதீ நர்த்தநம்’ ஓய்ந்துவிடுமென்பது ஸ்பஷ்டம். பலநாட்களில் இந்த க்ரந்தம் செய்வதானால் ‘இன்று’ என்பது ஒட்டாது. இங்கே முதலில் ப்ரார்த்தித்தபடியே கடைசியில் ‘நீ அரங்கத்தை ஸாரதீநாட்யரங்கமாகச் செய்தாய்’ என்று கார்யஸித்தியை ஸாதிக்கிறார்.

க்ரந்தம் முடியப்போகும் ஸமயத்தில் 990-வது ச்லோகத்தில் ப்ராஹ்மமுஹூர்த்தம் வந்துவிட்ட ஸமயமாதலால் திருக்காவேரியில் நீராட்டத்திற்கு எழுந்தருளவேண்டிய ஜ்ஞாபகம் வந்து அப்புண்யநதியில் யாவதாயுஷம் நீராடும் ஸாத்யம் இருக்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார். “மறுபடியும் தாய்கர்ப்பத்தில் நிவாஸத்தைச் சேதிக்கும் திருக்காவேரியின் புளினத்தில் ப்ரஹ்மோத்ஸவபத்ததும் வஸிப்பேனாக’’ என்று. பெரியபெருமாளை விட்டுப் பிரிந்து வெளியே வஸிக்கும்படி நிர்பந்தம் ஏற்பட்டகாலத்திலும் காவேரியை விட்டுப்பிரிய மனமில்லாமல் ஸத்யாகாலத்தில் எழுந்தருளியிருந்தார். 950-வது ச்லோகத்தோடு வித்ருபத்ததி முடிந்ததும் ப்ராஹ்மமுஹூர்த்தோபக்ரமமானதில் ஸ்ரீநம்பி நிர்வேதகாரிகையை ஸந்தர்சித்து நிர்வேதபத்ததி அமைத்ததைப் பார்த்தாலும் உஷ:காலாரம்பம் ஸ்பஷ்டம். முடிவுச்லோகமான 1000-வது ச்லோகத்தில் பெருமாள் திருப்பள்ளியெழுச்சிக்கு அவஸரமாக இருக்கவேண்டியதற்கு அடையாளங்கள் இருந்தே தீரவேண்டுமே என்று பராமர்சித்ததில் ஸ்ரீதேசிகன் கடாக்ஷங்களால் ஒரு க்ஷணத்தில் திடீரென்று கிடைத்த அர்த்தங்களை விண்ணப்பம் செய்வோம். அவ்வர்த்தங்களின் பொருத்தத்தை ரஸிகர்கள் ஆராயவேண்டும்.

ஸ்வயம்காரம் ஶக்ஷீகாரகலயாதோஹம் நிஜபதம்
நிதம்ப்ரார்த்ருஜ்ஜாஶ: ஸரீஶவநிநேத்ஸ்திநமி ந: ।
ந வேதவம் மத்யே விஶதி தயயா தேவி ஸவதீ
நிஜாகல்பாஹேதிக்ஷணவஸரஶாஸிவாகாணக்ஷதிதி: ॥

"தேவி பாதுகையே! என் நெஞ்சிலுள்ள கூர்மையான காமசரங்கள் முதலிய கோடிக்கணக்கான முள்ளுகளை மிதித்து தயையினால் நீ (இப்பொழுது நான் வாஸ்தவத்தில் அநுபவிக்கிறபடி) என் மனதில் புகுந்து அந்த முள்ளுகளெல்லாம் குத்தாமலிருக்கும்படி செய்தாலொழிய லக்ஷ்மீகரகமலங்களால் ஸம்வாஹனயோக்யமான தம் திருவடியை ரங்கேசன் வஜ்ராயுதம் போல் கடினமான என்மனதில் எப்படித்தான் வைக்கக்கூடும்' என்பது அந்தக் கடைசி ஸ்லோகம். திருப்பள்ளியெழுச்சி அவஸரத்தில் பிராட்டிமார் திருக்கரக்கமலங்களால் திருவடிக்கமலங்களை ஸம்வாஹனம் செய்ய, திருக்கண்வளர்வதிலிருந்து உத்தித்தராய் பாதுகையில் திருவடிகளை வைத்து 'அவர் வீதி ஒருநாளும்' என்றபடி எம் வீதிக்கு எம் குடிசைக்கு எழுந்தருளி, பாதுகைமேலுள்ள தம்திருவடியை பாதுகையோடு எம் மனதில் வைத்து அங்கே பிராட்டியாருடன் நித்யமாயெழுந்தருளியிருக்கவேண்டுமென்று மனோரதம். த்யானஸோபானத்தில் த்யானம் செய்த ஸாதனைக்கு ஸமம் 'சய்யா ரங்கம் ததே வ ஹ்ருதயே வஸதாந்தே ஸாவரோத:' என்றபடி "சயனத்திலிருக்கும் பெரியபெருமாளே அந்த சயனத்தில் எழுந்தருளியிருப்பதை விடாமலே உத்ஸவமூர்த்தி என்று ஒரு ரூபாந்தரமாகத் தன்முன்பே தாமே எழுந்தருளியிருப்பதுபோல அச்சயனப்பெருமாளே அவ்விருப்பை விடாமல் என் ஹ்ருதயத்திற்குள்ளும் எழுந்தருளி அங்கேயும் அந்தப்புரத்தோடு அவருத்தராய் எழுந்தருளியிருக்கவேண்டியதுதான்'' என்று காட்டினார். அதுபோல இங்கே ரங்கபதிபாதுகையை இரவில் 1000-சுலோகங்களால் பாவனை செய்ததின் பலம் "பாதுகை பெருமாள் திருவடியால் தரிக்கப்பட்டுப் பிராட்டிமாரோடுகூட என் நெஞ்சில் எழுந்தருளி பாதுகையால் முள்களெல்லாம் குத்தாமல் மறைக்கப்பட்டு திருவடி நோகாமல் வைக்கப்பட்டு அங்கேயே ஸ்திரவாஸம் செய்யவேண்டியதுதான்'. ஸ்வப்னாவஸ்தையின் ஸமம் ஸாவிதமான வஸ்து நெஞ்சில் நுழைந்து அங்கே குடிகொள்ளவேண்டியது. பெருமாள் திருக்கண்வளர்ச்சிகலை

யும் ஸமயத்தில், அதற்கு முன்பே பிராட்டிமார் 'பரிசரேஷு ஶயிதா: ப்ரபுத்தைவ பூர்வமேவ:' என்று ரேவகாவ்யத்தில் பணித்தபடி ஸ்வாமிக்குமுன்பே தூக்கம்விழித்தெழுந்திருந்து ஸ்வாமியுடைய திருவடித்தாமரைகளை ஸம்வாஹனம் செய்வர். கையில் முதலிலிருந்த லீலாரவிந்தத்தைக் கீழே வைத்துவிட்டு, நித்ரைகலையப்போகும் அவஸரத்திற்கு முன்னோடு பெருமாளின் முதல்முதல் கடாக்ஷவீக்ஷணத்தைப் பெறவேண்டுமென்ற ஆசையினால் திருவடித்தாமரைகளைப் பேருக்கொன்றாக லக்ஷ்மீ பூதேவி பிடிப்பர்கள். மஹாநித்ராகாலத்தில் பிடிக்கமாட்டார்கள். தூக்கம்கலையப்போகிற அவஸரம்பார்த்துப் பிடிப்பார்கள். அதற்கு முன் போதுபோக்குக்காக அந்தத் தாமரைக்குப் பதிலாக ஒரு லீலாரவிந்தத்தைக் கையில் வைத்திருப்பார்கள். இதை ஸ்பஷ்டமாக யாதவாப்யுதயத்தின் 2-வது ஸர்க்கத்தின் கடைசி ஸ்லோகத்தில் வர்ணித்திருக்கிறார்—

"ஶய்யாஸங்கம் ஸ்ரஜமபநயந்நாதபத்ருத்தே ஶார்ங்கதந்வா
ணள பத்ந்ய: பரிசரணயோ: ப்ரத்யவேக்ஷ்ய ப்ரபாதே।
நித்ரா பர்யுத்ஸுகமிவ ந்யஸ்தலீலாரவிந்தா பாதா
ம்போஜம் ஸஹ வஸுமதீ ஸாதரா ஸம்ஸ்ப்ருஶந்த்யா" என்பது அந்த சுலோகம். இங்கேயும் 'லக்ஷ்மீகரகமலயோக்யம்' என்பதால் அந்த அவஸரத்தை நினைக்கிறார். சயனத்திலிருந்தெழுந்திருந்து பாதுகையில் ஏறி ஶார்ங்கதந்வாவாக எழுந்தருளி 'அநிதரஶரணாநாம் ஶ்ரேயஸ்ய ஜந்தோ:' என்று வர்ணிக்கப்பட்ட இந்த ப்ரபன்னனுடைய மனதிற்குள் பாதுகைமேல் திருவடியை வைத்து அங்கே எழுந்தருளியிருக்கவேணும். க்ரந்தம் முடிவதும் திருப்பள்ளியெழுச்சி அவஸரமும் ஒன்றாயிற்று. வரதராஜபஞ்சாஶத்தின் முடிவிலும் "வரதனே, ப்ரபாதத்தில் நீர் சேஷசயனத்திலிருந்து உத்தித்தராய் என் மானஸத்திற்குள் நீர் ஸததம் ஸந்நிதானம் செய்தருளவேணும்'' என்று ஸாதித்ததையும் நினைக்கவேணும். இந்த பாதுகாஸஹஸ்ரமென்னும் ஜ்ஞானயஜ்ஞத்திற்கு அவப்ருதஸ்நானம் வேணும்.

பிராட்டியாரோடு கூடிய பெருமாள் திருவடியோடு பாதுகை ஹ்ருதயத்திற்குள் புகுந்துகொள்ளத் தம் ஹ்ருதயத்தில் இத்தனையும் சேர்த்து வஹநம் பண்ணிக்கொண்டு, பரதாழ்வான் பாதுகையை சிரஸில் தரித்துக்கொண்டு (ஸுப்ரபாதங்களில் ப்ராஹ்மமுஹூர்த்தத்தில்) பாதுகையின் அபிஷேகத்திற்காக ஸரயுவுக்கு எழுந்தருளினதுபோல் இந்த ஸ்ரீரங்கத்திருவயோத்தியில் ஹட்டர் ஸாதித்தபடி விரஜைபோன்ற காவேரிக்கு அவப்ருதமாக எழுந்தருளுவதாக இங்கே அநுஸந்தாநம். இந்த ஆத்மயாகத்தில் ப்ராஹ்மமுஹூர்த்தோபக்ரமத்திலேயே அவப்ருதம். அவப்ருதத்தையும் முடிவில் ஸாதிக்கிறார். ப்ரஹ்லாதரை உத்துங்கப்ராஸாதத்தின் மேல் மாடியிலிருந்து ஹிரண்யன் தள்ளுகையில் "ஹ்ருதயேநாவஹந் ஹரிம்" 'பெருமாளையும் ஹ்ருதயத்தால் சுமந்துகொண்டு விழுந்தார்' என்று பராசருடைய விஸ்மயாநுபவம். கீழே விழுகிறவன் 'விச்வம்' என்னும் தாங்காச் சுமையையும் சுமந்துகொண்டு விழுந்தான். ஆழ்வாரை (அவர் திருவடிகளை) சிரஸில் எழுந்தருளப்பண்ணின தத்க்ஷணமே பெருமாள் திருவடிகளும் சிரஸில் எழுந்தளும் என்னும் அநுபவத்தைப் பெரியமுதலியாரும் 'ஸ்ரீமத் ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா' என்று ஆழ்வார் திருவடிகளைச் சிரஸில் வஹித்தலும், 'யந்மூர்த்நி' என்று பெருமாள் திருவடிகள் தாமாகச் சிரஸில் எழுந்தருளியதைக்கண்டு விஸ்மயத்துடன் அநுபவித்தார். "ஆழ்வாரின் இரண்டு திருவகளை முடிசூடினோம். ஏது இன்னும் இரண்டு திருவடிகளும் வந்திருக்கிறதே" என்று அண்ணார்ந்து பார்க்க அரவிந்தலோசனன் குளிரக்கடாக்ஷித்துக்கொண்டு தம் திருவடித்தாமரைகளைச் சிரஸில் வைத்துக்கொண்டிருப்பதை ஸேவித்தார் என்று அங்கே அநுபவம். பெரியமுதலியார் ஸ்தோத்ரரத்நத்தில் அநுபவிப்பதே இந்தப் பாதுகாஸஹஸ்ரத்தில் ஸ்ரீதேசிகனாலும் அநுபவிக்கப்பட்டது. இந்தக் கடைசி ச்லோகத்திலும் ஸ்ரீதேசிகனுக்கு ஆழ்வாராகிய சடாரி நெஞ்சில் எழுந்தருளி பெருமாள் திருவடிகளையுமெழுந்

தருளப்பண்ணிக்கொண்டு வந்ததாக அநுபவம். பெருமாள் திருவடி என்பதால் பெருமாளும் பிராட்டியும் சேர்ந்து த்வயத்தில் போல சேர்த்து அர்த்தங்கொள்ளவேண்டுமென்பதையும் காட்டுகிறார். 'ந சேதேவம் மத்யே விசஸி' என்று 'இப்படி நீ நடுவே நுழையாவிட்டால்' என்றதால் பாதுகைத் தம் நெஞ்சுக்குள்ளே திருவடிகளோடு பெருமாளையும் பிராட்டியையுமெழுந்தருளப்பண்ணி நடுவே புகுருவதை ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறார் என்பது ஸ்பஷ்டம். நுழைவது அவருக்கு அபரோக்ஷாநுபவமாகிறது. ஆழ்வாரை 3-ம் ச்லோகத்தில் பணிந்து 1000 சுலோகங்களிலும் அவரை பாவனை செய்தபடி பலம் அவர் நெஞ்சில் புகுந்தது. கூடவே ஸ்ரீமானான ரங்கநாதன் திருவடிகளும் புகுந்தன.

இரண்டாம் ச்லோகத்தில் பாதுகைக்கே எல்லாவற்றையும் ஸாதிக்கிற ஸாமர்த்யத்தை 'ஸ பாதுகாஹம் ப்ரஸமீக்ஷ்ய' என்று ருஷி காட்டியபடி அநுஷ்டித்த பரதரைப் பணிந்தார். இந்த பாதுகாஸஹஸ்ரம் திருவாய்மொழி ஆயிரத்தைப்போல ஒரு தீர்க்கசரணாகதியாகும். 'சரண' என்னும் ஸ்தானத்தில் 'பாதுகே' என்பதை வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். 'ஆர்யபாதாவிமௌ ததௌ' என்றபடி இரண்டிற்கும் பேதமில்லை. 'தத்ப்ராப்தௌ தேவ பூர்ணம்' என்பதும் 'அவனே செய்விக்கிறான்' என்னும் ஸாத்விக ஸங்கல்பமும் பரதருடைய ஸமயத்தில் (மதத்தில்) பாதுகைகள் விஷயமேயாயிற்று. பாதுகைகளில்தான் முதலில் கண் செல்லும். ப்ரணாமம் முதலில் அங்கேயே அந்வயிக்கும். 'பாதுகாயாம் ஸமர்ப்பணம்' என்று பரதஸமயத்தைக் கடைசியிலும் காட்டுகிறார். 'பரதவ்ரதத்தை அநுஷ்டிப்பவர்கள் ஸம்ஸாரஸாகரத்தைத் தாண்டுகிறார்கள்'; "முதலில் தேஹேந்த்ரியங்களோடு ஒன்றாகவே உழன்று திரிந்தேன். பிறகு என்னையே ஸ்வதந்த்ரனாயும் ஈச்வரனாயும் நினைத்திருந்தேன். பிறகு பகவானுக்கென்றே சேஷமாய் ஆட்பட்டேன். இப்பொழுது நானுனக்குச் சேஷனாகி த்ருடஜ்ஞானனானேன்" என்கிறார். பரதரை முதலிலும் கடைசி

யிலும் புகழ்கிறார். ஆழ்வாரைக் குறிப்பிட்டு மூன்றாம் சுலோகத்தில் வெகு அழகாகப் பணிந்து கடைசி ஸ்லோகத்திலும் அவர் வாக்கைப் புகழ்கிறார். வால்மீகி பகவானை 4-ம் சுலோகத்தில் வணங்கிவிட்டு முடிவிலும் 'ஸீதேவ தேவி ஸஹஜேந கவீஶ்வரேண' என்று அவரை ஸ்மரிக்கிறார். 4-ம் ஶ்லோகத்தில் பாரதியை (ஸரஸ்வதியை)க் கீர்த்தனம் செய்துவிட்டு, முடிவிலும் "ரங்கம் யாஸௌ விரசிதவதீ பாரதீ ந்ருத்தரங்கம்" என்று பாரதீ (ஸரஸ்வதி) அன்றிரவில் ரங்கம் என்னும் நாடகசாலையில் நர்த்தநம் பண்ணினாள் என்று ஸாதிக்கிறார். அன்றிரவில் கோவிலிலுள்ள பெரியோர் பலர் ஸ்ரீதேசிகன் திருவாக்கிலிருந்து இந்த பாதுகாஸஹஸ்ர ஸரஸ்வதீ ப்ரவாஹம் போல வருமழகை அநுபவித்து ஆனந்தப்பட்டிருப்பர் என்பது திண்ணம். ஸ்ரீவைஷ்ணவலோகத்திற்குஇதனினும் அநுபவ்யமான அத்புதக் காக்ஷியுமுண்டோ? இந்த ஸரஸ்வதீநர்த்தநத்தை ஸஹ்ருதயரான பெரியோரும் சிஷ்யர்களும் வித்யார்த்திகளும் கூடவிருந்தே அநுபவித்திருப்பார்கள். அவர்களெல்லாம் கூடவிருந்தது ஸ்ரீதேசிகன் திருவாக்கிலிருந்து வந்த சுலோகங்களை அப்பொழுதப்பொழுது பட்டோலை செய்ய எளிதாயிற்றென்பதைப் பின்னால் காட்டுவோம். 30-வது ஸ்லோகத்தில் 'அம்மா பாதுகையே! உனக்குச் சடகோபனென்னும் திருநாமம் யுக்தமே. ஏனெனில் நீயே என்னைக்கொண்டு இந்த ஆயிரம் சுலோகங்களைச் செய்துவைக்கிறாய்.' என்று ஸாதித்தபடி ஆயிரம் சுலோகங்கள் முடிந்ததும் முடிவில் 'இப்படி நீயே ஒரு விளையாட்டாக உன்னுடைய அரும்பெரும் சரித்திரத்தை என்னை நிமித்தமாக வைத்துக்கொண்டு செய்தாய்' என்கிறார். இப்படிப் பலவிதங்களாலும் உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்கள் இந்தக் காவ்யத்தில் வெகு அழகாய் ஆபிரூப்யத்துடன் அமைந்துள்ளன.

திருவடிகளின் ஸம்பந்தத்தால் பாதுகைகளுக்கு உத்கர்ஷமென்று பலகால் ஸாதிக்கிறார்; பகவானையிட்டு பாகவதர்களுக்குப்போல். திருவடிகளை ரக்ஷிக்கும் சேவகம் பாதுகைகளுக்

28ல் 'அஜ்ஞஶ்ருதிக்கும், அவதாரரஹஸ்யமான ஜ்ஞாநங்களுக்கும் விரோதமில்லையா? அதை ஸஹிக்கவில்லையா'? என்று கேட்கிறார். கேட்கும் ப்ரச்நம் (ப்ரதிவசநம்) விஷமம், ஸரியன்று. அஜாயமாநத்வமும், பஹுதா ஜாயமாநத்வமுமிரண்டும் ஶ்ருதியிலுள்ளது. தாத்பர்யமான ப்ரமாணங்கள். பக்தி ப்ரபத்திகளின் ஸௌலப்யத்திற்கு என்ன ஶ்ருதி உளது? அதை அடியோடு பாதிக்கும் பல ஶ்ருதிஸ்மிருதி ப்ராமாணங்களை முன்பே விஸ்தரித்துள்ளோம். பூர்வாசார்யர்கள் ஸ்ரீஸூக்திகளில் மட்டும் ஒருவாறு சொற்போக்குமட்டும் க்வசித் இருப்பதற்கு ப்ரபலப்ரமாணவிரோதமில்லாமலும் அவர்களுடைய மற்ற ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும் விரோதமன்றிக்கும் பொருள் கொள்ளும் வழியைக் காட்டினோம். 29-ல் 'உத்யாபநாதிகளையும் திருப்பள்ளியெழுச்சியும் திருவாராதனத்தில் செய்கிறோமே' என்கிறார். ஆகமஶாஸ்த்ரம் ஆஹாய்யஜ்ஞாந ப்ரதமாக விதிக்கும் ஆராதநக்ரமங்களையும் அநுஷ்டிக்கிறோம். (பகவாநஸ் ப்ரவ்ருத்தி:) அதுபோல் ப்ரக்ருதத்தில் என்ன வசநமுளது. பரமஸௌலப்யத்தை உபாஸியென்று ப்ரியசிரஸ்தாதிகளைப்போல எந்த ச்ருதி விதிக்கிறது. உத்யாபநாதிகள் பூஜாவிதிக்ரமமே யொழிய தத்த்வஸ்வரூபவிஷயமான ஜ்ஞாநமோ? ஶாஸ்த்ரவிஹிதமான அநுஷ்டானம் மட்டுமே. 29-ல் 'ஸாமாந்யமான அரசனுக்குச் சொல்லக்கூடிய குணம் கூட எம்பெருமானுக்கில்லை என்று மறுக்கக் கூசுகிறிலிரிவர்கள். தன் குடும்பஸ்தர்கள் எத்தனை குற்றம் செய்தாலும், அத்தனையும் இவ்வரசனுக்குப் போக்யமாய்விடுகிறதே யொழிய ஒன்றாகிலும் குற்றமாகப்படுவதே யில்லை.'' என்று தோஷபோக்யதையை குணமாகக் கூறுந் திறத்தை உலகில் எல்லோரும் கேட்கிறோம். ஆக குணமென்று ஏற்பட்ட இதனை எம்பெருமான் திறத்தில் இல்லைசெய்ய நெடும்பாடு படுமிவர்கள் ஸர்வ ஜ்ஞானொரு ஸ்வாமிவிஷயக்களென்னத் தகார்களோ? குணத்திற்கு ஒரு எல்லை கற்பிக்கலாமோ?'' என்று இவருடைய பூர்வாசார்யஸநாதநப்ரவ்ருத்திப் பேச்சு இதேமாதிரிப் பேச்சு

189891

இவருடைய முதல் சுவடியின் 15-வது பக்கத்தில் பேசியது தான். நாம் விமர்சத்தில் 85, 86, 87-வது பக்கங்களில் ப்ரதிவசநம் செய்துள்ளோம். எம்மண்ணாவிற்கு பரமஹேயமான தோஷங்களே குணமாகப்படுகிறது. தோஷரஸிகள் தோஷப்ரியனான ஸ்வாமியை விரும்புவர்கள். அஸத்தாயுள்ள ஓர் லௌகிகப்ரபுவின் த்ருஷ்டாந்தத்தைக்கொண்டு ஶ்ருத்யேகஸமதிகம்யமான [illegible]த்தை [illegible] ஸாஹஸமேயாம். நாம் ப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்தில் தோஷப்பணிப்பை ஸஹியோம். ஆஸ்திகதர்சநமொன்றும் ஸஹியாது. எம்மண்ணா ஈச்வரனிடம் நிர்தோஷதையை ஸஹிக்கமாட்டார். 23-ல் தததிகமே ஸூத்ரபாஷ்யத்திற்கு எம்மை பூர்வபக்ஷி என்கிறார். பிற்பாபங்கள் குற்றமாகாதிருப்பதும் ஒட்டாதிருப்பதும் அபுத்திபூர்வகங்களான பாபங்களின் விஷயம் என்பதும், புத்திபூர்வகமான பாபங்கள் குற்றமாகும் என்பதும் எம்முடைய ஸித்தாந்தம். அதற்கு இவர் இம்முகவுரையில் முழுவதுமிசைவதாய்ப் பேசியதை எடுத்துக்காட்டினோம். 29-ல் நாம் காட்டிய இவர் வாக்யங்களில் எத்தனை குற்றம் செய்தாலும் அத்தனையும் போக்யமாகிறது என்று எல்லாக் குற்றங்களும் போக்யமாவதாகவும், அப்படியே ஈச்வரன் ரஸிப்பதுதான் குணமென்றும் பேசுகிறார். அங்கே எல்லாக் குற்றங்களும் போக்யமென்பதாலும், 'எந்தக் குற்றம் செய்தாலும்' என்றுமே எல்லா தோஷவிஷயத்திலும் வ்யாப்திப் பேச்சுப் பேசுவதாலும், புத்திபூர்வகபாபங்கள் போக்யமாவதாகத் தாம் ஒருகாலும் அபிப்ராயப்படவில்லை என்றும், அந்தக் காரணத்தால் எம் சுவடி அவச்யமே இல்லை என்று இவர் ஆணையிட்டது ஒரு க்ஷணத்தில் ஓடிப்போயிற்று. இப்பவும் மறுபடி தூர்க்கட்சி செய்வதால் (தததிகமே) ஸூத்ரத்தில் (ததஶ்லேஷவசநம் ப்ராமாதிகவிஷயம் த்ரஷ்டவ்யம்.) 'பிற்பாபமொட்டாதென்பது அறியாமற்செய்த பாபவிஷயமென்று அறியவேணும்.' என்று தீர்மானித்த எம்பெருமானார் ஸித்தாந்தத்திலிருந்து இவருக்கு பாஹ்யத்வம் ஸித்திக்கும். அந்த ப்ர

கரணத்தில் விநாஶத்திற்கு ப்ரமாணமாக உதாஹரித்த (நாவிரதோ துஶ்சரிதாத்) என்கிற ஶ்ருதியை நாம் விமர்சத்தில் 5, 32, 39, 51 முதலிய பக்கங்களில் காட்டினோம். அந்த ஶ்ருதிக்கு விரோதமாக நடுவே நடுவே அண்ணா கூசாமல் பேசுகிறார். ஸ்ரீபட்டரும் இந்த ஶ்ருதியை உதாஹரித்து "அவி[illegible]ராஃ என்னும் வசநத்தால் துராசாரம் தர்மமாகாது. அது பகவானுக்கு அநிஷ்டமென்றேற் படுவதால்' என்று ஸாதித்ததைக் கவனித்தால் அண்ணாவின் இந்த ஆசை அடியோடு அடிபட்டதாகும். 16-ல் குற்றங்கள் எம்பெருமானுக்கு பரமபோக்யங்களாகிற பேச்சிற்குப் பொருளுரைப்பதாக ப்ரதிஜ்ஞை செய்து, குற்றங்களுக்குக் கொடுக்கக்கூடிய சிக்ஷையைக் கொடுக்கத் திருவுள்ளம் பற்றாமல் நற்றங்களுக்குப்போலத் திருவுள்ளமுகந்தருளி அநுக்ரஹகாரணமாகிறதென்பதே கருத்தாகத் தேறி நிற்கும்" என்று தம் தீர்மானத்தைப் பேசுகிறார். 'புத்திபூர்வகபாபம் குற்றமாகாது' என்று யார் பேசுகிறாரென்ற முன் பேச்சைஅழித்து மறுபடியும் வேறாகப் பேசமுடியாது. அறியாமற் செய்யும் பின் பாபம் பாபக்கணக்கிலே சேராமல் ஒட்டாமலே போகிறதென்பது ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ளம். அந்த அறியாத பிற்பாபங்கள் ஈச்வரனுக்கு ஓர் ஸந்தோஷமுண்டாக்குவதாக வேதாந்தத்தில் பரிசயமுடைய ஒருவரும் பேசார். அபுத்திபூர்வக பாபவிஷயத்தில் நிக்ரஹஸங்கல்பமுமில்லை, ப்ரஸாதமுமில்லை, ஔதாஸீந்யமே உண்டு. ப்ரபத்திக்கு முற்பாபங்களைப்பற்றியும் அவை ப்ரீதிகரமென்று பேசுவது ஸர்வவேதவ்யாஹதம். ப்ரபத்தி அந்த பாபங்களுக்கு ப்ராயச்சித்தமாகி அவற்றை இவன் விஷயத்தில் க்ஷமிப்பித்து சத்ருக்கள்பேரில் திருப்பி விடுகிறதென்பது எல்லாப் பெரியோர்கள் தீர்மானம். அந்தப் பாபங்களுக்கும் நிக்ரஹம்தான் பலம். ஆனால் அந்த நிக்ரஹத்திற்கு வேறு சிலர் பாத்ரமாகிறார்கள். செய்த பாபங்களுக்கு ஈச்வரன் பரிசு கொடுப்பதில்லை. செய்யும் ப்ரபத்திக்காக அந்த பாபங்களை நாஶித்து இவனை க்ஷமித்து ப்ரஸந்நனாகிறான்

ப்ரபத்தி ஸாத்யமாகுமே யொழிய அதன் ப்ராயச்சித்தசக்தியால் க்ஷமிக்கப்படும் பழைய குற்றங்கள் நற்றமாவதில்லை. வேதாந்த வைதுஷ்யமிருந்தாலும், ரஹஸ்யங்களில் பரிசயமிருந்தாலும், இவ்வளவு விபரீதமாக ஒருவர் பேசார். "ஸமாஶ்ரயணம் பண்ணினவன்றே தொடங்கி அருளென்றும் தடியாலடியுண்டு மூக்கும் முகமும் சிதைந்து ஒளித்து வர்த்திக்கிற பூர்வாகங்களையும்" என்று ஸ்ரீலோகதேசிகன் ஸ்ரீஸூக்தியைக் கவனித்தால் இப்படியும் பேசுவரோ? இதை நாம் விமர்சத்தில் எடுத்துக்காட்டினோம். ஆழ்வான், ஸுதர்சநஸூரி, தேசிகன் லோகதேசிகன், வரவரமுனி இப்பெரியோர்கள் ஸ்ரீஸூக்திகளில் தோஷம் உபஹாஸமென்னும் அஹங்காரப்பேச்சுகளுக்கு லாக்ஷணிகமாகப் பொருள் கொள்ளும் வழிகளை முன்பே பரக்கக் காட்டியுள்ளோம். அதற்கெல்லாமிசைவதாக இவர் முழுவாயால் இசையும் சபதப்பேச்சுகளையும் காட்டினோம். 24-ல் 'ஆஶ்ரிததோஷஜோஷண:' என்று இவர் காட்டும் ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்திவிஷயத்தில் லக்ஷணையை ஆஶ்ரயிக்காமலே ஸ்வாரஸிகமான பொருளைக் கொள்ளலாம். முற்பாபங்கள் விஷயத்தில் அவற்றை ஜோஷமாக வாயை மூடிக்கொண்டு இருக்கும்படி செய்கிறார். அறியாத பின் பாபங்கள் விஷயத்திலும் அப்படியே செய்கிறார். 'ஒளித்து வர்த்திக்கிறது' என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியும் 'அதற்குத் தக்கபடி (என் பிழைகளையே வாதிக்கும் என்னுடைய பாபங்களுக்கு) உயையே! நீயே பிரதிவாதம் செய்து அவற்றைப் பேசவொட்டாமல் செய்கிறாய்' என்ற ஸ்ரீஸூக்தியும் இவ்வர்த்தத்தை அநுக்ரஹிக்கும்.

எம்மண்ணாவின் பரபரப்பும், அதனால் அவர் சுவடிக்குப் பிறக்கும் அநர்த்தங்களும்.

எம்முடைய விமர்சத்தில் நாம் ஸ்ரீஸுதர்சநஸூரியைப் பற்றியும், ஸ்ரீலோகதேசிகன் முதலிய பெரியோர்களைப் பற்றியும் தூஷிக்காமலும் புகழாததுமான ஓர் எழுத்துக்கூட எம்மண்ணா காட்டமுடியாது. நாமெழுதியுள்ள பல க்ரந்தங்களிலும், அப்பெரியோர்களை கரணத்ரயங்களாலும் பூஜிப்ப

தையே நாம் விரதயாகக்கொண்டவர். அவர்கள் திருவுள்ளத்திற்கு நேர் விரோதமாக அச்சமன்னியில் நம்மண்ணா பேசும் விபரீதப் பேச்சுகளை முன்பே காட்டியுள்ளோம். காட்டவும் போகிறோம். ஸ்ரீஸுதர்சநஸூரி காட்டியுள்ளபடியில் எல்லா ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும் முன்பின் விரோதமன்னியில் ஏகரஸமாக ஸ்வாரஸிகமான பொருள் கொள்ளும் வழிகளைக் காட்டினோம். இனியுங்காட்டுவோம். ஸுதர்சநஸூரிக்கு ஊழியம்செய்யவே நாம் பிறந்திருக்கிறோமென்பது விஜ்ஞலோகஸாக்ஷிகம். 'ஸேவ்யம் வ்ரதயந் யாவதாயுஷ:' என்கிறபடி அந்த கைங்கர்யத்திலேயே முடிவு வரையில் நாட்களைக் கழிப்போமாக. ஸ்ரீஸுதர்சநஸூரியின் ஸ்ரீஸூக்திகளில் ஓரோர் வாக்யத்தை மட்டும் எடுத்து, விபரீதார்த்தங்களை இவர் பணித்து ப்ரசாரணம் செய்யும் அக்ரமத்திலிருந்து அவற்றை ரக்ஷிப்பது எமது கடமையே. ஜிஜ்ஞாஸாதிகரண ஸ்ருதப்ரகாசிகா வாக்யத்தில் இவர் நினைக்கும் தோஷஸாத்யக ஸோபாநம் இருப்பதாக இவரது முதல் சுவடி பேசவேயில்லை. அந்த ஸ்ரீஸூக்தியில் பொருள்களே லாக்ஷணிகமாகக் கொள்ளவேண்டியதாக ஸம்ப்ரதிபந்நமாயிருப்பதில் ஸோபாநப்ரஸக்தியே இல்லை என்று முன்பே நிரூபித்தோம். இவர், ஏதோ ஆசார்யர்கள் இவருக்குத் தெளிவித்ததாகப் பேசினாரே யொழிய, ஸ்ரீஸுதர்சநஸூரியாவது, அவர் ஸ்ரீஸூக்தியாவது தெளிவித்ததாகப் பேசவில்லை. இவரே இட்டுக்கட்டின படிக்கட்டு என்று நாம் அதை ப்ரதிவசநம் செய்தோம். இதைக்கொண்டு ஸ்ரீஸுதர்சநஸூரி இந்த ஸோபாநம் கட்டினாரென்று, இவர் க்ரந்தத்தில் எழுதியதாயும், எம் உயிருக்குயிரான அவ்வாசிரியரை நாம் தூஷித்ததாகவும் இவர் எழுதுவது பச்சைப் பொய். இவர் ச்லோகத்தில் ஸோபாநப்பேச்சில்லை. ஸ்ருதப்ரகாசிகையில் 'வராவயி' என்பதும் கிடையாது. எம் க்ரந்தத்தை முழுவதும் பார்க்கப்பொறுமையில்லாமலே, இவர் 7, 9, பாராக்களில் பேசுகிறதெல்லாம் பொய்யாக முடிந்தது. 38-ல் இவர் எம்முடைய ஶுஷ்கவதிகையைப் பார்க்காமலே வீணே ஆக்ஷேபித்தார்.

அதில் 'எழுதிய' என்பதை அடித்து 'முகவுரையில்' என்று படிக்கச்சொன்னோம். கோபத்தாலிருள் மூடிய இவர் கண்களுக்கு விபரீதமே தோன்றிற்று. இவர் எழுதிவைத்த ஓர் சுவடியில் "அந்த ஸ்வாமி (ஸ்ரீசேட்லூர்ஸ்வாமி) இவரைத்தோளிலேயே தூக்குவதாக" இவரெழுதிவைத்துப் பிரசுரம் செய்தார். இப்படியே இவர் ஸ்வப்நம் கண்டுகொண்டேயிருப்பதால் இவருக்கு இப்படித் தோன்றியதுபோலும். ப்ரமத்திற்கும் காரணவிசேஷமிருக்கும். இவர் அதையே வ்யாஜித்து ஆரோபிப்பர்போலும். கூடவிருந்த இவர் நிழல்களான நண்பர்களுக்கும் கண்கள் இருண்டுபோயின. அச்சுப் பிழையாயிருக்கலாம் என்று இவர் அறுதியிட்டதாகச் சொல்லும்பொழுதும் ஒருவருக்கும் இதைப் பார்க்கக் கண் செல்லவில்லை.

"என்னடியாரது செய்யார்" என்னுமிடத்தில் அண்ணா பிடிவாதத்தை விட்டது.

அத்ருஷ்டம் அஜ்ஞரான நாம் எம் விமர்சம் 50, 51, 52, 53-வது பக்கங்களில் விவரித்த எம்முடைய பொருள் பணிப்புகளில் எம்மண்ணா மனமார்ந்து ரஸித்ததும், அவர் முற்சுவடியில் ஒரு பெரியாரையும் துணைகூட்டிக்கொண்டு ஸ்ரீதேசிகனை தூஷித்ததை விட்டுவிட்டு எம்பணிப்பிற்கிசைந்ததும் எமக்கு ஜ்ஞாநமளித்த குருகுலம் முதலிய அரும்பெரியோர்கள் பெருமை. அண்ணா பிடிவாதத்தை மாற்றி அவரை ஸத்பக்ஷத்திற்கு இசையச்செய்வது ஒரு அகடிதகடனையே. இந்த அம்சத்தில் எம்மண்ணா அபக்ஷபாதமாக ஸாரஸ்யக்ரஹணத்தையை அவலம்பித்ததை மனமார ஶ்லாகிக்கிறோம். இவர் முன் சுவடி 18-ம் பக்கத்தில் இவர் பேசியது 'ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயஸாரத்தின் ப்ரஹ்மவ்யவஸ்தாதிகாரத்தில் 'என்பர் போலும்' என்றவிடத்தில் 'போலும்' என்று சொல்லுகையாலே இது வஸ்துவ்ருத்தியில் நன்று அன்றென்னுமிடம் ஸூசிதம்' என்றருளிச்செய்திருக்கிறாரே என்னில், பின்னொருடர்தொடியோர் பாம்பைப் பிடித்துக்கொண்டாட்டினாய்போலும், இத்யாதிகளான பல்லாயிர

விஷயங்களில் 'போலும்' என்றதை இசைநிறையாகக் கண்டு வைத்தும், வடமொழியில் 'கிமிவ ஹி மதுராணாம்' இத்யாதிகளில் இவஶப்தம்போல இதுவும் தமிழில் ஒருவகை வாக்யாலங்காரமென்றறிந்து வைத்தும் விபரீதார்த்தவர்ணநம் பண்ணினது அபிநிவேஶவஶத்தாலென்று அடியவர்க்கு மெய்யனார் பணிக்கும்படி' என்று. இந்த க்ரந்தம் 35-ல் "என்னடியாரது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார் என்பர்போலும்" என்ற இடத்திற்கு விமர்சக்ரந்தத்தில் உபபாதநம் செய்திருக்கும் வகைகள் மிகவும் பொருந்தியதே. போலும் என்பதற்கு ஓர் அர்த்தம் கிடைப்பதாயிருக்க அதைவிட்டு பாதகப்ரமாணமாகக்கொள்ளுவது அவச்யமில்லைதான்' என்று கூறுகிறார். இது இவருக்கும் பெருமையே. எம் ஆசார்யகடாக்ஷமாக எமக்கும் பெருமையே. எம்முடைய 'யோஜனைகள் மிகவும் பொருந்தும்' என்று 'ஶ்ரேஷ்டா: ஶிஷ்டா: ப்ரஶம்ஸிந:' என்கிற க்ரமத்தில் இசைந்துவிட்டுத் தம்முடைய ஊசலாடும் ஸ்வபாவத்தால் ஸ்ரீதேசிகன் ஸ்ரீஸூக்திக்கு இது பொருந்தியதன்று என்கிறார். இவருக்கு ஸத்வம் தலையெடுப்பது மின்னொளிமாத்திரமாய் உடனே தமஸ் மூடிக்கொள்ளுகிறது. ஆழ்வார் இது வஸ்துவ்ருத்தத்தில் நடந்த கதை என்று பேசினாரா? ஒவ்வொரு பதத்தாலும் இது வஸ்துவ்ருத்தமல்லவென்று ஸூசித்திருக்கிறாரே. இது உண்மையில் நடந்த கதை என்று எவரேனும் பேசியிருந்தால் அப்பொழுது அந்தக் கதை பொய்யென்று நிஷேதிக்கவேணும். அத்புதமான இந்த அர்த்தவாதப்பேச்சில் 'நன்று செய்தார்' என்று சொல்போக்குக் காணுவதைக் கொண்டு அதற்குச் சிலர் விபரீதமான அர்த்தம் செய்ததால் அதை மட்டும் பரிஹஸித்தார். இது ஒரு 'நடந்த கதை' என்று ஆழ்வாரும் பேசவில்லை. மற்றொருவரும் பேசவில்லை. இந்த அர்த்தவாதப்பேச்சால் பாபஹேதுபக்ஷத்தை ஸாதிப்பதற்கு பிறர் ஆதாரமாகக் கொள்ளும் வார்த்தைகளுக்கு அடுத்தாப்போல், 'போலும்' என்றிருப்பதை மட்டும் காட்டினார். இது உண்மையான கதையென்று ஆழ்வாரும் பேசவில்லை.

யாரும் பேசவில்லை. ஒருவரும் பேசவிடமுமில்லை. "முந்நீர் ஞாலம் படைத்த வெம் முகில்வண்ணனே" என்னுமிடத்தில் முகில்வண்ணனென்பதற்குப் புதிதாக ஸவிக்ரஹனாய்க்கொண்டு ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணும் என்று ஸ்ரீலோகதேசிகன் அருளிச்செய்ததற்கு 'ஒன்றுக்குப் பல யோஜனையுமுண்டாயிறே யிருப்பது' என்று ஸ்ரீவரவரமுநி அழகாக அருளிச்செய்ததையும் எம்மண்ணா மறந்தார். தகப்பனாருக்கு வேறாகப் பிள்ளை ஸாதித்தாரென்பது தோஷமாகுமோ. எம் வ்யாக்யானத்தின் ஸ்வாரஸ்யத்தை எம்மண்ணா ஒப்புக்கொண்டது எமக்குப்போதும். ஸ்ரீதேசிகனுக்கும் அது திருவுள்ளமே. திருவுள்ளத்திற்கு விரோதமில்லை என்பது நிச்சயம்.

தயாசதக சுலோகங்கள்.

இவர் முதல் க்ரந்தம் 14-ம் பக்கத்தில் தயாசதகஸ்தோத்திரத்திலிருந்து பாபங்கள் உபஹாரமாக தயைக்கு ஸமர்ப்பிக்கப்படுவதாக வாச்யார்த்தமுள்ள மூன்று ஶ்லோகங்களை உதாஹரித்து "இப்படி அழகாக அருளிச்செய்த ஆசார்யன் இவற்றுக்கு முரணும்படி ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகள் எழுதிவைத்தாரென்றால் இதற்கு நாம் என்ன சொல்லவல்லோம்" என்று இவர் வாச்யப்பொருளே பொருளென்றுகொண்டு அதில் சுவைத்து 'பாபம் போஜ்யமாகாது' என்று பல நிபந்தனங்களில் பலவிடங்களில் ப்ரமாணங்களையும் உபபத்திகளையும் காட்டி நிஷ்கர்ஷித்ததெல்லாம் முரண்பேச்சென்று பேசினார். தயாஸ்தோத்ரத்தில் இந்தப் பேச்சுகள் சமத்காரமான கவிவாதமே என்றும், வாச்யப்பொருளில் தாத்பர்யமில்லை என்றும், நாம் விமர்சத்தின் 53, 54, 55, 56-வது பக்கங்களில் நிரூபித்தோம். அதுதான் ஸ்ரீலோகதேசிகனுக்கும், ஸ்ரீவரவரமுநிக்கும் திருவுள்ளமென்றும அங்கே நிரூபித்தோம். முற்பாபங்கள் போஜ்யமென்கிற பேச்சு ப்ராஹ்மஜாதி, க்ஷத்ரியஜாதிமுதலிய ஜகத்து யாருக்கு ஓதநம் (ஸாப்பிடும் அன்னம்) ஆகிறதோ" என்கிற உபநிஷத்திலும் அதைப் பற்றிய விசாரத்தில "அத்தா சராசர க்ரஹணாத்" என்ற ஸூத்ரத்திலும் ஸாப்பிடுவதென்பது ஸம்ஹாரம் செய்யும் பொருளையுடையது என்று தீர்மானித்திருப்பதுபோல பாபங்களை சங்கரிப்பது (க்ஷமிப்பது) ஆகலாமென்றும் காட்டினோம்.

இதையெல்லாம் பற்றி எம்மண்ணா 36-ல் "தயாசதகத்திலுள்ளவையாக விவரணத்தில் காட்டியுள்ள மூன்று சுலோகங்களுக்கு இவர் தெரிவிக்கிற தாத்பர்யத்தில் சிறிதும் விஸம்வாதமில்லை. உக்திப்ரணாளியை ஸஹியாதவர்களுக்கன்றோ அடியேன் மறுப்பளித்தது. அந்த உக்திப்ரணாளி உபலாலநமே என்று இசைந்துவிட்டால் விவாதமேது" என்று நாம் காட்டிய தாத்பர்யங்கள் முழுமைக்கும் இசைந்தார். இப்படி முழுவதும் எம் வ்யாக்யானங்களுக்கெல்லாம் இசைந்துவிட்டு எம் சுவடிக்கு ஏன் ப்ரத்யக்ஷரதூஷணம் செய்ய ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணினாரோ, தெரியவில்லை. ப்ரத்யக்ஷரதூஷணம் என்று பேசுவது அஸத்யமாகும். வேறு தாத்பர்யமுள்ள சொற்போக்கை மட்டும் நாமொருவரும் ஆக்ஷேபிக்கமாட்டோம். தேசிகனும் ஆக்ஷேபிக்கவில்லை. வாச்யமான ஸௌந்தர்யத்தைக் கொள்ளாமல் ப்ரமாணாநுகுணமான தாத்பர்யத்தைக் கொள்ளவேண்டுமென்பதுதான் ஸ்ரீதேசிகன் ஸாதித்தருளியது. நாமும் அதைத்தான் எம் சுவடி முழுவதிலும் வற்புறுத்தினோம். எம்மண்ணா இங்கே முழுவதும் இசையும் தாத்பர்யங்களைத்தாமே நாம் எம் சுவடியில் நிரூபித்தோம். பெரியோர் ஸ்ரீஸூக்திகளை எல்லாம் நாம் ஶிரஸால் வஹித்துத்தான் அவர்கள் ஹார்த்தமான திருவுள்ளத்தை விளக்குகிறோம். ஏன் எம்மீதும் எம் சுவடிமீதும் அண்ணாவிற்குக்கோபம். இவர் கோபம் நிர்ஹேதுகமேயாம்.

"குன்றனைய குற்றம்."

இப்பாசுரத்தின் பொருளை நாம் விமர்சம் 61, 62-வது பக்கங்களில் விவரித்தோம். இவர் கைப்பற்றிய யோஜனை ஒவ்வாது என்று பல யுக்திகளைக் காட்டினோம். எமக்கு அபிமதமான யோஜனையிலுள்ள ஸ்வாரஸ்யங்களை விளக்கினோம். எம் ஸ்வாரஸ்ய ப்ரதர்ஶநங்களொன்றையும், எம்மண்ணா மறுக்கவில்லை; மறுக்கவும் முடியாது. 'வடகலை ஆசார்யர்கள் விரும்பி சுண்டப்பாளையத்தில் வெளியிட்டுள்ள வ்யாக்யானத்திலிருக்கிற ஸ்வாபாவிகமான அர்த்தத்தை விமர்சகாரர் தூஷித்தார். பூர்வாசார்யர்கள் எவர்பேரிலும் காற்றடிப்பதையும் இவர் ஸஹிக்க

மாட்டாராம்' என்று இவருடைய பதில். சண்டப்பாயலைத்தில் வெளியிட்டுள்ளதாக இவர் சொல்லும் வ்யாக்யானம் எவர் செய்த வ்யாக்யானம்? ஸ்ரீலோகதேசிகன், ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகன், ஸ்ரீவரவரமுநி இவர்களையும் ஸ்ரீலோகதேசிகனுக்கு முந்திய பூர்வாசார்யர்கள் இவர்களையும்மட்டும்தான் ப்ரமாணமாகக்கொள்ள வேண்டுமென்று பேசுகிற இவர், ஒரு தென்னாசிரியர் வியாக்யானத்திற்கு நாம் கட்டுப்படவேண்டியதாகப் பேசுவது அழகோ ? நாம் அவரது வ்யாக்யானத்தை இப்பொழுதுதான் பார்த்தோம். அதை நாம் எப்பொழுதும் விரும்பவுமில்லை. அச்சிடச்செய்யவுமில்லை. எந்த வடவாசிரியர் விரும்பினாரோ ? நாமறியோம். அரும்பதத்தை அப்ரமாணமென்று தள்ளுமிவர் எம்மை அந்த வ்யாக்யானத்தால் கட்டுப்படுத்தமுடியாது. அதன் யோஜனை ஸாதுதமமென்று, ஸாதுவேயன்று. எம் ப்ரதிபாதநங்களுக்கல்லவோ இவர் மறுமொழி உரைக்கவேணும்.

தப்பாக அநுவாதம் செய்து தப்புக் கேள்வி.

இவர் 33-இல் 'ஶ்ருதப்ரகாசிகாசார்யரும் தேஹதோஷங்களை போக்யமாகக் கொள்வதையே வாத்ஸல்யமென்றருளிச் செய்தார் என்று விமர்சம் பக்கம் 37-இல் காண்கிறது. அப்படியே ஆகட்டும். இப்பொழுது வாத்ஸல்யம் ஸாதோஷபோக்யத்வம் என்று இசைந்தீரானீர்' என்று இவர் செய்யும் அநுவாதம் ஸரியன்று. 'ஜ்ஞாநசக்த்யாதிபி:' என்ற ஸ்ரீஸூக்தியின் பொருளைப் பற்றி விசாரம் 33-முதல் 38- வரையிலுள்ள பக்கங்களிலும் செய்து, லக்ஷணையாலும் விஷயஸங்கோசத்தாலும் பொருள் கொள்ளும் பல வழிகளை விளக்கினோம். அதையொன்றும் எம்மண்ணா மறுக்கவில்லை. எம் தாத்பர்யப்ரதர்சனங்களை இசைவதாகவே பேசுகிறார். ஶ்ருதப்ரகாசிகாஸ்ரீஸூக்தி உபாஸகனைப்பற்றியது என்பது ஸ்பஷ்டம். ப்ரபந்நஸ்து. அவன் விஷயத்தில் முன் பாபங்களோ, பின் பாபங்களோ ஒன்றும் போக்யமாவதில்லை என்று ஸ்ரீவசநபூஷணஸூரி முதலிய எல்லாப் பெரியோரும் நிர்ணயம் செய்திருப்பது நிர்விவாதம். அங்கே ப்ரஸ்துதமான பக்தன் விஷயத்தில் நாம் காட்-

டிய வழிகளிலொன்றைத் தானே ஆதரித்துத் தீரவேண்டும். நாம் காட்டிய பல வழிகளில் ஒன்றாகிய தேஹதோஷங்களை ஆதரியாமலிருப்பது போக்யமென்று கொள்ளலாம் என்பதிலும், தேஹதோஷவிஷயத்தில் வெறும் சொற்போக்குத்தான் ஆகுமென்பதை 'உபயலிங்காதிகரண'த்தில் ப்ரக்ருதியிலுள்ள அசுத்தங்கள், மலங்களெல்லாம் கர்மவச்யரல்லாதார்க்கு ஆநந்தாவஹமும், ஆநந்தாவஹமுமேயொழிய ஹேயமே அல்லவென்று தீர்மானித்திருப்பதைக் கொண்டு முன்பே நிரூபித்தோம். தேஹதோஷங்கள் ஈச்வரனுக்கு ஆநந்தாவஹங்களேயாதலால், அவை உண்மையில் அவனுக்கு தோஷங்களேயாகவில்லை. 'ஈச்வராத்மகமாகையால் எல்லா பதார்த்தங்களுக்கும் ஆநந்தாவஹத்வமே ஸ்வபாவம்' என்ற தத்த்வடீகாஸ்ரீஸூக்தியையும் 'ஆகையால் துக்கமாக ஒன்றுமில்லை' என்னும் பராசரவசநத்தையும், 'ஸர்வஜகத்தும் ஆநந்தவநவாஸுதேவாத்மகமாகையால் ஆநந்தாவஹத்வத்தையே ஸ்வபாவமாய் உடையது. அந்த ஸ்வாபாவிக ஆநந்தாவஹத்வம் கர்மம் தொலைந்த முக்திகாலத்தில் அநுபவப்ரகாசமாகிறது' என்கிற தத்த்வமுக்தாகலாபச்லோகத்தையும் 'நிர்தோஷஸர்வஸ்வபாவஸ்ய ஸாதந:' 'ப்ராக்ருதிமலங்களுக்கு நிருபாதிகமான (கர்மோபாதிகமல்லாத) கெட்ட தன்மையேகிடையாதாகையால்' என்கிற ஸாராவளியின்பணிப்பையும், உபயலிங்காதிகரணபாஷ்யத்தையும், ஸாம்பராயாதிகரணபாஷ்யத்தையும் எம்மண்ணா மறந்தார். ஸகலப்ரமாணங்களையும் ஸகலபூர்வாசார்யஸ்ரீஸூக்திகளையும் அடியோடு பரித்யாகம் செய்துவிட்டு கேவலஸ்வாபிப்ராயமாக மிக்க பரபரப்போடு ஒரு பேயாட்டம்போலத் தான், எம்மண்ணா க்ரந்தத்தில் எம்மோடு இசையாத பாகங்கள் காண்கின்றன. அந்த பாகங்களில் ஸமீசீனயுக்தியொன்றும் கிடையாது.

வத்ஸல: என்னும் நாமநிர்வசநத்தில் ஸ்ரீ பட்டர் பாஷ்யம்.

'ஹேயப்ரத்யநீகத்வாதிகளுக்கு விருத்தமாக அஜ்ஞத்வமும், தோஷப்ரியத்வமும், ஸம்ஸாரிகள் தௌர்பல்யத்தை அநுஸரித்து

ப்ராதிகூல்யமும் பண்ணிப்பது ஸாஹஸமேயாம்’ என்று எம்முடைய விரோதிவாக்யத்தை இவர் 34-ல் உதாஹரித்து ‘இது ஆழ்வானுக்கும், பட்டருக்கும், உடையவருக்கும், தேசிகனுக்கும் பண்ணின பஹுமானம்’ என்று இவர் பேசுவது அவ்வாசிரியர்கள் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு இவர் அர்த்தஜ்ஞம் வைதேசிகரென்பதை விளக்குகிறது. தோஷபோக்யத்வமென்பது அதிவாதமென்று ஸ்ரீதேசிகன் ஸாதித்தருளியிருப்பதை இவரே 36-ல் காட்டியிருக்கிறார். ஸர்வஜ்ஞனுக்கு அஜ்ஞத்வம் சொல்லப்படுவது ஒவ்வாதென்று ஸ்ரீதேசிகன் நிரூபித்திருப்பதைக் காட்டியிருக்கிறோம். உடையவரும் பூர்வதோஷங்களை அங்கீகரியாமல் இருப்பதை மட்டுந்தான் ஸாதித்தருளினர் என்பதைக் காட்டினோம். அபராதங்கள் ஈஸ்வராஜ்ஞாச்சேதகங்களென்பது நிர்விவாதம். ஆஜ்ஞாச்சேதிகள் ஈஸ்வரத்ரோஹிகள் என்பது நிர்விவாதம். “தம்முடைய ஆஜ்ஞையை மீறுகிறவர்களிடம் ஈஸ்வரன் தயை பண்ணினால் அது குணமாகமாட்டாது. அது அவனுக்கு அவத்யத்தைக் கொண்டுவந்துவிடும். அவர்களைத் தண்டிப்பது தான் குணம். இல்லாவிடில் சத்ருநிக்ரஹமும் குணமாகாமற்போகும். தம்முடைய கட்டளையை மீறும் பழக்கத்திலிருந்து இனி இப்படி மீறும் தொழிலை ஒழிப்பேன், முற்றும் விடுவேன்” என்று விடுகையை நாம் உறுதிசெய்து கொண்ட மாத்திரத்தால் அநாதிகாலமாய் சேர்த்துவைத்த அந்த ஸஹஸ்ர அபராதங்களை அங்கீகரியாமல் (அநங்கீகாரேண) நிரதிசய ஆநந்தமான (மோக்ஷத்தை) அளிக்க அவனே ப்ரயத்தனம் செய்கிறான்” என்று அருளிச்செய்த எம்பெருமானார் தோஷபோக்யத்வபக்ஷத்தையும், அபராதாதர்சித்வபக்ஷத்தையும் அடியோடு நிரஸநம் செய்தார். உத்தராகச்லேஷஸூத்ரத்தில் அபுத்திபூர்வகமான பின் பாபங்கள் மட்டுந்தான் ஒட்டாது, புத்திபூர்வகமான பாபங்களுக்குப் பிராயச்சித்தமாவது தண்டனையாவது உண்டென்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸாதித்ததும் பின் தோஷங்களின் அஜ்ஞத்வத்தையும், போக்யத்வத்தையும் தொலைக்கும். ஸ்ரீவாதபூர்வயோஜநநிரூபணம் செய்யும் இரண்டாம்

அத்யாயம் முதல் பாதத்தின் கடைசி அதிகரணத்தின் ச்ருதப்ரகாசிகை கிஞ்சித்தேனும் அஜ்ஞத்வத்தை ஸர்வஜ்ஞனுக்குச் சொல்லமுடியாதென்பதை ஸ்தாபிக்கிறது. அதை முன்பே காட்டினோம். “அஜ்ஞனென்றால் ஸர்வஜ்ஞத்வச்ருதிவிரோதம், ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனும், ஜ்ஞாநஸங்கோசகமான கர்மஸம்பந்தம் இல்லாதவனுமான ஈச்வரனுக்குத் தூக்கமென்பதே கூடாது. தம்முடைய இச்சையினால் தூக்கம் கூடுமென்றால், அப்படி இச்சையே அநுபபந்நம். தெரியாத (அஜ்ஞாத) அம்சங்களில்கூட ஜ்ஞாநம் வேண்டுமென்றன்றோ எல்லாரும் ஆசைப்படுவார். ‘ஜ்ஞாநத்தின் அபாவத்தை எவரும் ஆசைப்படார்’ ஆகையால் ஊர்மிஷட்கத்தை (தேஹஸ்ருக்ஷம் முதலிய ஆறு ஸம்ஸார அலைகளையும்) தாண்டினவரும், அநாயேனும், ஸர்வசக்தியும் தமஸ்ஸுக்குப் பரமு(அதீதமு)மான ஈச்வரனுக்கு எப்படி ஜ்ஞாநாபாவம் ஸம்பவமாகும்’ என்று அங்குள்ள ஸ்ரீஸுதர்சனஸூரி ஸ்ரீஸூக்திகள் அஜ்ஞத்வத்தையும், தமஸ்ஸின் கார்யமும் ஒரு சேதநனுமாசைப்படக் கூடாததுமான தூக்கித்வத்தையும் அழிக்கின்றன. அவை காட்டும் நியாயங்களும் ஹேதுக்களும் தயையின் தூக்கித்வபக்ஷத்தையும் அழிக்கும். நித்யநிரதிசயாநந்தச்ருதி முதலிய வசனங்களால் ஈசுவரன் ஜகந்நியமநத்தில் ஜீவனுக்குக் கொடுக்கும் துஸ்ஸஹங்களான துக்கங்கள் நியந்தாவிற்கு லீலாரஸமென்னும் ஸுகத்தையே உண்டாக்கும் என்கிற நிஷ்கர்ஷம் ச்ருதிஸூத்ரபாஷ்யடீகாஸஹஸ்ரங்களில் ப்ரஸித்தம். தாமே தம் ஸங்கல்பத்தால் தண்டித்துக் கொண்டேயிருக்கிற ஜகந்நியமநவ்யாபாரத்தினால் தமக்கே துக்கமுண்டாக்கிக்கொள்வது அஸம்பாவிதம். ஸர்வஜ்ஞமான ப்ரஹ்மத்திற்கு (ஆநந்தமயாதிகரணத்தில்) “மயட்” ப்ரத்யயத்தால் தூக்கம் ஏற்படாது, ப்ராசுர்யமும் பொருளாகுமேயொழிய ப்ரஹ்மத்திற்கு தூக்கம் உண்டா இல்லையா என்பது மற்ற ச்ருதிப்ரமாணங்களைக் கொண்டே நிஷ்கர்ஷிக்கவேணும். இதுவிஷயத்தில் மற்ற ச்ருதிப்ரமாணத்தால் துக்கத்தின் அபாவமே அறியப்படுகிறது. அதாவது— அபஹதபாப்மா முதலிய ச்ரு-

திப்ரமாணத்தால்" என்று ப்ரஹ்மத்தினிடம் துக்கத்தின் அத்யந்தாபாவத்தைக் ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளைக்கொண்டு நிஷ்கர்ஷிக்கும் எம்பெருமானார் ஸ்ரீஸூக்திக்குவிரோதமாகஅவர் தர்சனஸ்தரான எவரும் ஈச்வரனுக்கு ஸத்யமான து:கத்தை தயாமூலமாகக்கொண்டுவரமுடியாது. 'ஸ்வாப்ஸ்வவாதத்தில் ப்ரஹ்மத்திற்கு பாரமார்த்திகமாக (உண்மையாக) து:கத்தை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டிவருவதால், து:கம் பொய்யென்று சொல்லும் மாயாவாதத்திலும் பாபீயாநயம் பக்ஷ:' என்று வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில் அருளிச்செய்ததற்கு விரோததாக ஸ்ரீபட்டர் உண்மையாக (பாரமார்த்திகமாக- ஸாக்ஷாத்தாக) ப்ரஹ்மத்திற்குப் பிறர் துக்கத்தைப் பார்த்துத் தாமும் து:கப்படுவது உண்டென்று நினைப்பதாக நினைப்பதே ஸாத்யமன்று. இவ்வெ பிறர் துக்கத்தின் ஸஹ்யஸஹநமென்று ஓரிடத்தில் ஸாதித்தார். 'தயை பரவ்யஸநஹரா' என்று மற்றோரிடத்தில் ஸாதித்தார். இவ்விரண்டிடத்திலும் தயாஸ்வரூபப்பணிப்பே, தயாலக்ஷணப்பணிப்பே. இரண்டிற்கும் ஒரே தாத்பர்யந்தான். இதுதான் ஸ்ரீதேசிகன் சந்த்ரிகையில் ஸாதித்தது. இதுதான் ஸ்ரீவரவரமுநிக்கும் திருவுள்ளம். 'க்ருபை— துக்கிகளுக்கு' என்ற தத்த்வத்ரயஸூத்ரத்தின் 'வ்யாக்யாநத்தில் க்ருபையாவது- பரது:காஸஹிஷ்ணுத்வம்; ஆகையால் பிறவிக் கடல் முதலான து:கமுடையவர்களுக்கு உறுப்பாயிருக்குமென்கை. 'தயா பரவ்யஸநஹரா த்ருணாம்' என்றருளிச்செய்தாரிறே பட்டர்" என்பது வ்யாக்யாநம். இதனால் இரண்டிற்கும் ஸ்ரீதேசிகன் ஸாதித்தபடி ஒரே பொருளென்பது ஸ்பஷ்டம். அந்தர்யாமி வாய்விட்டலரிக்கொண்டு உள்ளேயிருந்து அழுவதை- இது எம் அண்ணா ஸத்தேத்ராஶ்ரயம்— து:கியான ஜீவன் பார்க்கிறானே? யாருக்காக அழுகை? பிறருக்காகவன்றோ? து:கப்படுகிறவன் பார்க்காமலும் கேட்காமலும் அழுதென்ன பயன்? என்ன அர்த்தம்? யாருக்கு அர்த்தம்? பெருமானுடைய தயாரூபமான பிறர் வ்யஸனத்தைப் போக்கும் ஸங்கல்பம் துக்கிகளுக்கு உறுப்பாகும். 'பரது:காஸஹிஷ்ணுத்வம்'

என்று தாம் பணித்ததை 'பரவ்யஸநஹரா' என்கிற பட்டர் லக்ஷணம் அநுக்ரஹிக்கிறது என்று ஸ்ரீவரவரமுநி ஸாதித்தது இவ்வெ வ்யஸநஹரமென்பதைத் தானே ஸ்வரஸமாகக் காட்டும். 'எல்லாச் சேதனர்களும் அநுகூலத்தைக் கிரஹிப்பர் ப்ரதிகூலத்தைத் தள்ளுவர்' என்பது ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யாரம்பம். 'அர்த்தகாமங்கள் **துக்கமிச்ரங்களாகையால் தள்ளவேணும்**', 'பரதத்த்வம் அதற்கு விபரீதமாகையால் அது மிகவும் உபாதேயம்', 'ப்ரஹ்மத்திற்கு உபாதாநகாரணத்வத்தால் தோஷஸம்ஸர்க்கம் சரீரமாகப் பரிக்ரஹிக்கப்பட்ட பிரக்ருதி முதலிய ஏகதேசாம்சத்தில் மட்டுந்தான், ஸாக்ஷாத்தாக ஒட்டாது, 'அபஹதபாப்மா விசோக:' என்கிற ஶ்ருதியால் தோஷங்கள் நிஷேதிக்கப்பட்டுக் கல்யாணகுணங்கள் விதிக்கப்படுகின்றன' என்பன பாஷ்யத்தில் பட்டர் ஸூக்திகள். இதனால் **விசோகனென்று நிஷேதிக்கப்பட்ட சோகம் தோஷமே** என்பது ஸ்பஷ்டம். "ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிசயேஶித்ருத்வம் நாராயண த்வயி ந ம்ருஷ்யதி வைதிக: க:" என்று விச்வம் பதத்தில் தொடங்கி 'அசேஷதோஷப்ரத்யநீகஸ்வரூபாய ஸர்வகல்யாணகுணைகதாநாய விஷ்ணவே நம:' என்பது பாஷ்யம்முடிவு. 'பூதாத்மா' என்னும் நாமத்தில் 'ஆத்மாவாயிருந்தாலும், ஸம்ஸாரியைப்போல் இவனுக்கு சரீரமான சித்அசித்துக்களின் **தோஷங்கள்** ஸம்ஸ்பர்சிக்காதாகையால் சுத்தஸ்வபாவன்'. பரனுக்கும், அவரனுக்கும், மேற்பட்டவனுக்கும் கீழ்ப்பட்டவனுக்கும் சரீரஸம்பந்தம் துல்யமாயிருந்தாலும், கீழ்ப்பட்ட ஆத்மாவே வினைப்பயனை அநுபவித்து வருந்துகிறான். இவனை வினைப்பயனை **அநுபவிக்கச் செய்யும் பரன் தன் ஸ்வாதந்த்ரியஹேதுவால் அநுபவிப்பது இல்லை.** த்ருஷ்டாந்த இன்னம் விசேஷமாக ப்ரகாசிக்கிறான். எப்படிக் கொறடா அடிபடுகிறவனுக்கும், அடிப்பவனுக்கும் (தண்டிப்பவனுக்கும்) கொறடாவின் ஸ்பர்சம் பொதுவாயிருந்தாலும் **தண்ட்யனொருவனே** சாட்டையால் பீடிக்கப்படுகி

ருன். தண்டிக்கிறவன் பீடிக்கப்படுவதில்லை. 'மற்றொருவன்' அநுபவிக்காமல், (வருந்தாமல்) ஜ்வலித்து விளங்குகிறான். 'ஸர்வபூதாந்தராத்மாவான இவன் பாபரஹிதன்'; என்னைக் கர்மங்கள் லேபிக்க (ஒட்ட) மாட்டா என்று கீதை; நாரதரே சுபாசுபமான கர்மங்களால் ஒருகாலும் தொடப்படாத தேவனுடைய மாஹாத்ம்யத்தையும், மஹிமையையும் பாரும். ஈசுவரனுக்குச் சோகம் வருமே என்றால் வாராது, இருவருக்கும் விசேஷமுள்ளதால் என்பது ஸூத்திரம்' என்று ஸாயித்தார். 'ப்ரயோஜனவத்த்வாத்ஸர்வேஷாம்' என்னுமிடத்தில் "ஈசுவரனோ என்றால் தன் மாயையினால் கர்மவசர்களான ஜீவன்களைப் பந்தப்படுத்திக்கொண்டும், ப்ரவணரை மோசனம் செய்துகொண்டும், விளையாடுவதற்கு ஸமர்த்தனாகிறான்" என்று ஸாதித்தார். பிறருக்கு ஜன்மஜரா மரணவ்யாதி வ்யாபாரத்தில் துக்கத்தைக்கொடுத்துத் தண்டிப்பது அவனுக்கு விளையாட்டென்கையால் உயையால் துக்கப்படுவதாகச் சொல்லுவது அஸாத்யம். 'அவனால் செய்யப்பட்ட மாயையைத் தொலைக்க அவன் ப்ரஸாதத்தைத் தவிர வேறு ஹேதுவில்லை என்று சுருக்கமாய்ச் சொன்னோம்" என்று பட்டர் உதாஹரித்த விஷ்ணுதத்வவசனத்தில் ப்ரஸாதம் என்னும் க்ருபை சோகநாசகம். ப்ரஸாதம் என்னும் சப்தம் அதையுடையவனுக்கு துக்கத்தின் அபாவத்தை ஸ்பஷ்டமாய் விளக்குகிறது. 'ப்ரஸாதே ஸர்வது:கானாம் ஹாநி:' என்பது ஸ்ரீபகவத்கீதை. புருஷோத்தமநாமத்தில் 'போக்தா, போக்யம், ப்ரேரிதாவாகிய மூன்றிற்கும் அத்யந்தபேதம் ஸ்பஷ்டம். ஆகையால் ப்ரஹ்மபரிணாமபக்ஷமும், ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸர்வவிகாரங்களையும் ஒப்புக்கொள்வதும் எல்லா வேதஸித்தாந்தத்தோடும் விரோதிக்கும்' என்று பணித்தார். துக்கமென்பது ப்ரஹ்மத்தின் ஆநந்தஸ்வபாவத்திற்கு விகாரமாகும். அதிலும் ப்ரதிகூலமான (அநிஷ்டமான) விகாரம்.

(5) ந வ ஸீதாஸ்லோகம்- நின்னலால் ஸீதையும் நானும் ஜீவியோம், ஜீவியோம், (ந ஜீவாவ:, ந ஜீவாவ:) என்று அந்வயம் காட்டி தோஷமே கிடையாதென்று நாம் விஸ்தாரமாக நிரூபித்ததை எம்மண்ணாவின் புத்தி க்ரஹிக்காமலேயே நாம் தோஷத்தை ஒப்புக்கொண்டதுபோல் பேசுகிறார். ஆர்ஷமென்னும் கல்பனையை கௌரவதோஷமாக நினைத்து, அதற்காக ஈட்டில் வேறு யோஜனை அருளிச்செய்யப்பட்டதென்கிறார். இவருடைய அஜ்ஞானத்தை ஏன் வ்யாக்யாதாக்கள் இவரிப்படி அக்ரமமாக ஆரோபிக்கிறார். ஸ்ரீதேசிகயோஜனையில் ஆர்ஷகல்பனமே கிடையாது. இரண்டாவது 'ந' என்பதைக் கடைசியில் வ்யுத்க்ரமமாக அந்வயிப்பதுமட்டும் உண்டு. ந ஜீவாவ: நஜீவாவ: என்று திரும்பத் திரும்பப் பேசுவது சபதமாக இங்கே மிக்க அழகு. மற்றொரு யோஜனையில் நாம் காட்டிய பல க்லேசங்கள் தவிர, 'க்ஷணம் ஜீவாவ ஸத்யேந த்வாம் ஜீவாவ:' என்றுவ்யுத்க்ரம்யாந்வயக்லேசமுமுண்டு. ஜீவாவ: என்பதின் ஆவ்ருத்தியுமுண்டு. ஆனால் அந்த புநருக்தி அலங்காரமாகவில்லை. விடியவிடியக் கதை கேட்டு ராமனுக்கு ஸீதை என்னவேணும் என்று கேட்பதுபோல் இங்கே அண்ணாவின் பேச்சு. 'ஜீவாவ:' என்பதை ஆவ்ருத்தி செய்துகொள்ளமுடியாது' என்கிறார். 'க்ஷணம் ஜீவாவ ஸத்யேந த்வாம் ஜீவாவ:' என்று மற்றொரு யோஜனையிலும் ஆவ்ருத்தி கவிஸம்மதம். ஜீவனக்ரியைக்கு நாலுதரம் ஆவ்ருத்தி ஸ்ரீகோவிந்தராஜீயர் ஸாதித்த ஈட்டுயோஜனைப்படி. நாம் காட்டிய பல க்லேசங்களுக்கும் அஸ்வாரஸ்யங்களுக்கும் கவிசைலீவிரோதத்திற்கும் யாதொரு பதிலும் உரைக்க முடியாமல் 'தர்க்கமொன்றையே அவலம்பிக்கும் கோஷ்டியில் தான் உன்னுடைய கௌரவலாபவொக்திகள் மதிப்புப்பெறும்' என்று ஸ்ரீதேசிகன் ஸாதித்தபடியால், இந்த ஸ்லோகத்தின் பொருளுரைப்பதில் வாக்யவ்யுத்பத்திக்ரமமுறையாக எத்தனை க்லேசமிருந்தாலும் குற்றமில்லை என்பதண்ணா ஸமாதானம். ஸ்ரீதேசிகன் ஸாதித்தது எது விஷயமென்று தெரியாமலே எம்மண்ணா பேச்சு. ஸ்ருதிஸ்ம்ருதி வசனத்தால் ஒரு தத்த்

தின் ஸ்வரூபம் இன்னதென்று ஏற்படும்பொழுது லாகவம் கௌரவமென்று பேசி அதில் கல்பனாகௌரவதோஷமிருப்பதாக தர்க்கசாஸ்த்ரத்தைக் கொண்டு தூஷிக்கலாகாது. 'ந ஹி வசநவ்யக்திஹாரா:' என்றபடி ஶ்ருதிஸூத்ரஸித்தமான தத்த்வங்களில் எத்தனை கல்பனாகௌரவமும் தோஷமாகாது என்பது ஸ்ரீதேசிகன் ஸாதித்தது. இதை உதாஹரித்த அண்ணா தம் அறியாமையையே ப்ரகாசமாக்குகிறார். இவர் உதாஹரித்த தத்த்வமுக்தாகலாபத்தில் ஜடஸரத்தில் 14-இல் 'ஹேதுதங்கள் ஓர் நியதக்ரமமாக ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுவதாக நாம் கல்பிக்கிறோம் என்றும், அந்தக் கல்பனை ஸாவயவயுக்தியால் அடிபடுமென்றும் ஜைனர் ஆக்ஷேபிக்க, நாங்கள் ஶாஸ்த்ரபலத்தைக்கொண்டு பேசுகிறோம், எங்கள் ஸ்வபுத்தியால் யுக்தியைக்கொண்டு கல்பித்தால் தானே எங்கள் மேல் ஸாவயவமென்னும் யுக்தியை நீங்கள் பேசலாமென்று அங்கே ஸாதித்தது. 'நியதக்ரமத்தைச் சொல்லுவதில் கல்பநாகௌரவமென்னும் தோஷத்தை ஶாஸ்த்ரபலத்தால் போக்குகிறார்' என்று அங்கே ஸ்ரீதேசிகன் அவதாரிகை. இப்படியேதான் ஜீவஸரம் 4-வது ஶ்லோகத்தில் ப்ரத்யக்ஷாதி ஜ்ஞானத்தைக் காட்டிலும் வேறாக ஜ்ஞானஸ்வரூபமான ஆத்மாவை ஶ்ருதிபலத்தைக்கொண்டு நாம் பேசும் விஷயத்தில் “நாங்கள் யுக்தியால் ஆத்மதத்வத்தைக் கல்பித்தாலல்லவோ, நீங்கள் ஸாவயவயுக்தியைப் பேசுவது உசிதம்; நித்யமான ஜ்ஞானமென்ற தர்மமும், நித்யமான ஆத்மாவென்னும் தர்மிஜ்ஞானமும் எங்களுக்கு நிகமத்தால் (வேதத்தால்) ஸித்திக்கும் பொழுது எத்தனை கௌரவமும் எங்களுக்குச் சுமையாகாது” என்று ஸாதித்தார். ஶாஸ்த்ரவசநத்தின் பொருளின்னதென்று விசாரிக்கையில் க்லேசங்களைப் பார்த்தே தீரவேண்டும்; அதற்குத்தான் மீமாம்ஸா முதலிய ந்யாயங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ப்ரமாணவாக்யத்தின் அர்த்தவிசாரத்தில் லக்ஷணை, அத்யாஹாரம், வாக்யபேதம் முதலிய க்லேசங்களையும் கௌரவத்தையும் பார்க்கவேண்டாமென்று பேசினால், மீமாம்ஸைக்கே எள்ளும் தண்ணீரும் இறைக்கவேண்டியதாகும். 'தத்த்வமஸி' வாக்யத்

தில் இரண்டு பதங்களிலும் லக்ஷணை சொல்லுகிறீர்களே என்று அத்வைதிகளைப் பார்த்து நாம் கேட்கிறோமென்று எம்மண்ணா அறிவரோ? அறிந்தால் இப்படிப் பேசுவரோ? 'தாத்ருஶீ ஸாவயவோக்தி:' என்று பாடத்தைக் காண்கிறோம். 'தாவகீ' என்பது அண்ணா பாடம்.

(6) “ந வரேஷு ஶௌர்யஜுஷாம்” என்பது யாதவாப்யுதய ஶ்லோகம். அரும்பதத்தில் ஸாதித்த அர்த்தம் பொருத்தமுளது என்று அண்ணா நினைப்பதால், அண்ணாவின் அர்த்தமாக அதை வைத்துக்கொண்டு அதை விசாரிப்போம். வைதர்ம்யத்ருஷ்டாந்தத்திற்கு உதாஹரணமாக ஈட்டில் 'எதிர்நிகழ் கழிவினுமினனிலன்' என்னுமிடத்தில் இது எடுக்கப்பட்டது. அரும்பதத்தில் இந்த ஶ்லோகத்தில் பூர்வார்த்தத்தையும் உதாஹரித்து 'இது யாதவகாவ்யத்தில் துஷ்டவீரர்க்கு ஐஶ்வர்யமுண்டானால் எப்படி பரஹிம்ஸை பண்ணுவார்களோ, அப்படி மஹாதேஜஸ்விகளுக்கு பலமுண்டானால் பரரக்ஷணம் பண்ணுவரென்று 'ந வரேஷு' உதாஹ்ருதிக்குப் பொருள்' என்று ஸாதிக்கப்பட்டது. யாதவத்தில் 16-வது ஸர்க்கத்தில் கண்ணனிடம் சிசுபாலதூதனுடைய பேச்சு. 'அரசன் சிசுபாலனால் மாதவர்களை யுத்தத்திற்கு அழைப்பதற்காக நான் அனுப்பப்பட்டேன். மஹாவீரராயிருப்பவர் திருடர்களைப்போல கபடமாய் (தெரியாமல், திருட்டுத்தனமாய்)க்கெடுதி செய்யமாட்டார்' என்று பொருள் ஸ்பஷ்டம். கன்னம்போட்டுத் திருடுகிறவன் முன்பு தெரிவித்துவிட்டுப் பஹிரங்கமாய்க் களவுபுரியான். அப்படியேதான் வழிப்பறிக் கொள்ளையடிப்பவரும். எங்கள் அரசன் மஹாபராக்ரமசாலியாகையால் உங்களை அழைத்து உங்களோடு போர் புரிய விரும்புகிறார். 'திருடரைப்போலல்லாமல்' என்று ஈட்டில் ஸாதித்த வைதர்ம்ய த்ருஷ்டாந்தத்திற்கு இப்பொருள்தான் ஏற்கும். இதுதான் மல்லிநாதஸூரி உரைத்த பொருள். இந்த ஶ்லோகத்தின் அர்த்தமின்னதென்று தெரிந்து கொள்ளாமல் எம்மண்ணா அரும்பதப் பொருளை ஆதரிப்பது எல்லையில்லாத அஜ்ஞானத்தையே விளக்கும்.

(7) 'ராமோ ராமோ ராம இதி' என்னும் ஶ்லோகத்தைப் பற்றி 'ஜகத்தடைய ராமராமெளதமாயிற்று' என்று பேசினால் ஜகத்து ராமமயமாயிற்று, ராமதர்மயமாயிற்றென்பது பொருள். ராமஸஹஸ்ரமென்பது பொருளன்று. 'பௌண்டரகன் பௌண்டரகன், பௌண்டரகன்' என்று பேசியும் த்யானித்தும் பௌண்டரகமயத்வத்தை பரிக்ரஹித்தாரென்பது பொருளோ? ராமாநுஜ தாநயாயி என்பதும், ராமாநுஜதாதாஸ்வாமி என்பதும் ஒன்று என்கிறார். பண்டிதர் இப்படிப் பேசார். 'ஶௌண கமதாநயாயி' என்று இவர் பொருளை ஒப்புக்கொள்ளுகிறபடியால் அத்வைதசப்தத்திற்கு அத்வைதமதமும் 'பரிக்ரஹித்த' என்பதற்கு 'தழுவின கநயாயி' என்னும் எம்பொருளைத்தானே இவரொப்பவேண்டி வந்தது. 'அத்வைதம்' என்பதற்கு 'அத்வைதமதம்' என்ற பொருளுக்கு என்ன மகமென்று இவர் கேள்வி ஓடிப்போயிற்றே.

(8) ஸாவெ ஶூயொமம்தான் என்று நாம் ஸ்பஷ்டமாக உரைத்ததை 'கமுணிஶூயொமம்' என்று நாம் பணித்தாக எம்மண்ணாவின் விபரீதபுத்தி க்ரஹிக்கிறது. தமிழில் ஸாவெ ஶூயொமத்திற்கு எப்படிப் பொருளெழுதுவதோ, அதைத் தமிழ் வித்வானான அண்ணா விளக்கவேணும்.

(9) வரதராஜபஞ்சாஶத்தின் இரண்டாவது சுலோகத்திற்கு எம்முடைய வ்யாக்யாநத்தில் கஹ்யவமவாதமாகப் பேசுகிறோம், இந்த விவாதத்தில் நாமிறங்கவில்லை என்று ஸ்பஷ்டமகக்காட்டியுள்ளோம். விஸாஹங்கள் நான்குவிதமென்றும், அதில் கஹ்யவமவிஸாஹமொன்றென்றும், கஹ்யவமமாய்ப் பேசுகிறவருடைய அப்பேச்சை அவர் விஸாஹமாகக் கொள்ளக்கூடாதென்றும் ஶாஸ்த்ரமுறையை எம்மண்ணா அறிந்தால், அவர் 4-வது (19-வது பக்கத்தில்) பேசுகிறபடி பேசார்.

189891

விஜ்ஞாபநம்.

1. வாத்ஸல்ய விஷயமான பதில் க்ரந்தம் சீக்கிரம் முடியும். அது அச்சிட்டானவுடன் தயாவிஷயமான பதில் க்ரந்தம் அச்சிடப்படும். பாதுகாவிமர்சத்திற்கு அண்ணா பதிலுரைகளுக்கு பதிலுரைகள் அச்சிடப்பட்டு வருகின்றன. பதிலுரைகள் முடிந்ததும் ஸ்ரீ தேசிக ஸ்ரீஸூக்தி வ்யாக்யானங்களை மட்டுமே அச்சிடும் பாக்யகாலத்தை 'என்று கொல்' 'என்று கொல்' என்று ப்ரதீக்ஷிக்கிறோம். அண்ணா நமது 5-வது ஸஞ்சிகைக்குப் பதிலுரை என்று ஓர் சுவடி எழுதியனுப்பியிருக்கிறார். வழக்கம்போலவே அவர் பதில்கள் முற்றிலும் துச்சங்களேயாம். ஸ்ரீ தேசிகனை உச்சாவசமாக இவர் தூஷித்திருந்த அம்சங்களுக்கு நாம் பதிலளித்து வருகிறோம். நமது 6-வது ஸஞ்சிகையையும் கடாக்ஷித்த பிறகு அண்ணா 20—1—1936இல் 'இனிமேல் யார் எது எழுதினாலும் அதில் சிறிதும் கண் செலுத்தாமல் ரஸிகர்களுக்கு ஜீவாதுவான வ்யாக்யானங்களையும் ஸதுபந்யாஸங்களையுமே இனி வெளியிடுவதென்று திண்ணமாக ஓர் விரதம் கொள்ளப்பட்டது' என்று ஓர் விண்ணப்பம் எழுதி அச்சிட்டிருக்கிறார். சுமார் 3மாதங்களுக்கு முன்னொருதரம் இப்படி ஸங்கல்பம் செய்துவிட்டதாயும் 'ந மெ மோகம் வசொ பவெத்' என்று கண்ணன் ப்ரதிஜ்ஞையைப்போல் தம் ப்ரதிஜ்ஞையும் பொய்போகாதென்று ஓர் ஸ்ரீமுகம் அனுப்பியிருந்தார். இப்பொழுது அச்சிட்டிருக்கும் வ்ரத ஸங்கல்பமாவது ஸத்யமாக நிறைவேறுவதை நாமும் எதிர்பார்க்கிறோம். இவருடைய தூஷணோக்திகளுக்குப் பதிலுரைகள் முடிந்ததும், நாமுமிவருடைய ஸங்கல்பத்தைப்போலவே ஸங்கல்பித்துக்கொள்ளுவோம். இவர் பாதுகாக்ரந்தத்தில் பேசின தேசிக தூஷணங்களை நாம் ப்ரதிவசநம் செய்து வருவதைக்குறித்து 'ஆனால் அதில் (இவர் க்ரந்தத்தில்) ஏதோ சில அத்யுக்திகளிருப்பதாய் எழுதுகிறார். இருக்கலாம், அதில் எமக்கு இப்போது கண்ணோட்டமில்லை?' என்றிப்பொழுது எழுதுகிறார். நம் எல்லோருடைய பழைய கதைகளைத்தவிரயோ உள்ளவைகளெல்லாம்விமர்ச முறையான பரீக்ஷையில் நிலைநிற்பது கஷ்டமென்பது ப்ரஸித்தம்.

Registered No M. 3343

அண்ணாவும் அதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறவரே, பழங் கதையை இருந்தபடி எழுதுவதற்கும் ஸம்ஸ்கிருத வித்வத்திற்கும் விரோதமென்று கொள்ள முடியாது.

2. ஸ்ரீசதாவதானம் ஸ்வாமியின் பாண்டித்யத்தின் உயர்த்தியளவை நாமும் எம்மண்ணாவும் இன்னும் 100வருஷம் வித்யையில் பரிச்ரமப்பட்டாலும் நெருங்க முடியாதென்பதை அண்ணா கண்டிப்பாயறிய வேணும்; அறுதியிடுவோம். அந்த ஸ்வாமியின் கவனம் முதலியதை எம்மண்ணா பார்த்தால் எமக்குமேல் அவரைப் புகழ்வார்.

3. இவர் விமர்சித்த 5வது ஸஞ்சிகையில் இவர் பாதுகா க்ரந்தத்தில் எழுதியிருந்த '[illegible]' என்னும் மங்களச்லோகத்தை நாம் விசேஷமாக பாவவிவரணத்துடன் சுமார் 3பக்கங்கள் புகழ்ந்தோம். அண்ணாச்லோகமென்று நாம் நினைத்துப் பேசியிருந்ததையுமறிந்த அண்ணா தம் ச்லோகமன்றென்று உண்மையைப் பேசியிருந்தால் அழகாயிருக்கும். 1908ம் ஹுத்தில் அச்சிடப்பட்ட ஆசாமா[illegible]தர்ச வ்யாக்யானத்தில் 154ம் பக்கத்தில் உள்ளது அந்த ச்லோகம். உண்மை விளக்கக்காரர் பூர்வீகரான ஓர் ஸ்வாமி இயற்றிய அந்த ச்லோகத்தை அண்ணா அப்படியே எடுத்து உபயோகப்படுத்தியிருக்கிறாரென்று இப்பால் தெரிந்துகொண்டோம். அந்த ச்லோகம் அத்தனை புகழ்ச்சிக்கும் அர்ஹமானதே. ஆனால் அப்புகழ்ச்சி அண்ணாவைச் சேரவேண்டியதன்று.

A. V. Gopalachary **Editor.**

Printer:— M. K. Parthasarathi Iyengar,
Sri Komalamba Press, Kumbakonam.
Edited and Published at Srirangam by A. V. Gopalachariar,
for the Sri Desika Srisukthi Samrakshana Sabha, Srirangam.